

ผู้เขียน : หวังเสี่ยวเหล่ง
ผู้แปล : เรืองชัย รัตตรีอักษร

สารบัญ

คำนำสำนักพิมพ์	4	
คำนำผู้แปล	5	
บทที่ 1	ผลัดแผ่นดินทะเลทัตซึมิ	9
บทที่ 2	โจโรถูกนิรโทษกลับน้ำเดิม	52
บทที่ 3	กลับมาเมืองหลวงอีกครึ่งผ่านไปสี่ปี	82
บทที่ 4	รู้จักอ้วมเหี่ยวมูโตะสุรา	118
บทที่ 5	เสียงตามช่วยผูกโทษการเมือง	145
บทที่ 6	โจโรโกลกหม่าปู้ทางใต้โจโร	181
บทที่ 7	มั้งมีอมาทงกอลเบ็ญมูมูาง	205
บทที่ 8	ใบที่สุดก็โตเป็ญมูมูาง	229
บทที่ 9	ทงสีกัซส่มมึนสุมุโจโร	260
บทที่ 10	สังหารผู้มีอำนาจระฆังเสียงกระฉอลเมืองหลวง	293
บทที่ 11	ถูกแก้แค้นซึมึลกรากเมืองหลวง	317
บทที่ 12	เก็บตามระหวางไปรับตาแดง	350
บทที่ 13	เบ็ญมูมูางเภาที่กัซซึมึนทงกอล	385
บทที่ 14	หลังมึงล้มสลายสุมุโรทสุดจากตาแดงหมด	418
บทที่ 15	ตระกูลเดิมสู่เส้นทางตกต่ำ	445
บทที่ 16	มรดกจารึส่สองเต้าใต้โจโรมลักมึน	472
เกี่ยวกับผู้เขียน	502	
เกี่ยวกับผู้แปล	503	

โฉบโฉบ

ผจญภัยระทึกขวัญทั้งปี

1

ตจข

ชาติที่ ๗

เริ่มเป็นขุมทอง

บทที่ 1

ผัดแผ่ผัดผ

กะทั่มทั่ม

พระเจ้าฮวนเต้สิ้นพระชนม์

รัชศกหย่งคังปีที่หนึ่ง (ค.ศ. 167) ฤดูหนาวปีนี้อากาศหนาวเย็นเป็นพิเศษ แผ่นดินใหญ่ภาคเหนือถูกปกคลุมด้วยหิมะขาวโพลน โดยเฉพาะนครลกเอี้ยง (ลั่วหยาง) เมืองหลวงแห่งอาณาจักรต้าฮั่น ท้องฟ้าหัลวต้อเนื่องกันสืบกว่าวัน ลมตะวันตกเฉียงเหนือที่บ้าคลั่งพัดหอบเอาเกล็ดหิมะที่หนาวเหน็บเข้ากระดูกมาอย่างไม่ขาดสาย ชัดกระหน่ำจนทำให้มหานครอันดับหนึ่งของแผ่นดินเจียบหงอย

ภายในวังหลวงเมืองลกเอี้ยง เล่าจี้ (พระนามของพระเจ้าฮวนเต้หรือฮวนตี้) พระชนม์สามสิบหกพรรษาทรงพระประชวรบรรทมอยู่บนพระแท่นโรคร้ายทรมาณพระองค์มาเนิ่นนาน พระสติเลอะเลือน ทรงได้ยินเสียงลมข้างนอกพัดหือวู๋ ยิ่งรู้สึกพระวรกายเบาหวิว รวากับสายลมจะพัดหอบพระองค์ไปสู่ดขอบฟ้า

เล่าจีเสด็จขึ้นครองราชย์เมื่อพระชนม์สิบห้าพรรษา ในช่วงยี่สิบเอ็ดปีมานี้ สิบสามปีแรกทรงเป็นหุ่นเชิดของแม่ทัพใหญ่เหยียงจี ผู้เป็นพระญาติ ปกครองบ้านเมืองอย่างโหดร้ายทารุณ รีดนาทาเร้นราษฎร แปรปีหลังถูกเหล่าชั้นที่ครอบงำ กีดกันขุนนางตงฉิน ปิดบังข่าวสาร ทำให้งานราชการติดตำ คนต่ำซ้ำครองอำนาจ ราษฎรทุกข์เข็ญต่างชาติถูกราน บ้านเมืองระส่ำระสาย!

แต่ระหว่างที่ทรงพระประชวร พระองค์กลับมิได้คิดทบทวนถึงความผิดพลาดในอดีต พระทัยจดจ่ออยู่กับเรื่องยุ่งยากสองเรื่อง เรื่องแรกคือพระองค์ไม่ทรงมีพระราชโอรส หากพระองค์สวรรคตไปโดยฉับพลัน ขุนนางบุนนู้ในราชสำนักจะต้องเลือกหาเชื้อพระวงศ์องค์อื่นมาเป็นผู้สืบทอดบัลลังก์ นี่หมายถึงการเริ่มต้นของการต่อสู้ระหว่างเหล่าชั้นที่กับบรรดาพระญาติ เรื่องที่สองคือ ขณะนี้แผ่นดินไม่สงบ ที่ชายแดนด้านตะวันตกยังมีสงครามระหว่างราชสำนักอันกับชาวเชียง แม้ว่าทัพหลวงจะเป็นฝ่ายได้เปรียบ แต่ใครเล่าจะรู้ถึงผลขั้นสุดท้าย...

ภัยสงครามที่น่าหวาดกลัวครั้งนี้เริ่มในฤดูวสันต์ปีนี้ ปลายฤดูวสันต์ ชาวบ้านแห่งเมืองโบราณฮุนเอียง (อวีนหยาง) ต่างเริ่มต้นเพาะปลูก ถือเคียวจูงวัวไปทำงานในนา เนื่องจากอากาศค่อยๆ อุ่นขึ้น เด็กๆพากันมาวิ่งเล่นที่นี่ ทุกคนหวังว่าปีนี้จะปีที่ดี เพราะแม้แต่แสงแดดก็ดูเหมือนจะเป็นใจกับแผ่นดินที่เปียมด้วยความสงบสุขแห่งนี้ ที่นี่ไม่มีการต่อสู้ขัดแย้งของราชสำนัก ไม่มีการหลอกลวงกันและกัน นับว่าเป็นแดนสุขาวดีบนโลกมนุษย์อย่างแท้จริง

ทันใดนั้นคนขี่ม้าสูงใหญ่หลายคนหือทะยานมา ทำลายบรรยากาศที่สงบสุขทันที

ชาวบ้านส่วนใหญ่ไม่ได้สนใจ ยังคิดว่าพวกเขาเป็นพรานที่ออกล่าสัตว์ แต่คนแก่หลายคนมีสีหน้ากังวล เพราะมองออกแล้วว่าคนขี่ม้า

กลุ่มนี้ล้วนสวมชุดออกเสื้อโพลไปทางซ้าย¹ และปล่อยผมสยาย เป็นชนเผ่าเชียง!

จากนั้นเมืองฮุนเชียงก็เกิดการเปลี่ยนแปลงขนานใหญ่ เริ่มจากประตูเมืองเปิดสายปัดเร็ว มีการตรวจตราเข้มงวด ตามด้วยการเพิ่มจำนวนทหารรักษาการณ์ตามป้อมบนกำแพงเมือง ทหารเหล่านี้สีหน้าเคร่งขรึม ผู้คนทุกคนและตรอกซอยต่างรำลือถึงเรื่องที่ชาวเชียงบุกยึดเมืองเสียงจิว (เหลียงโจว) ได้แล้ว และจะมาโจมตีที่นี่ในไม่ช้า

สามวันต่อมาทหารรักษาเมืองฮุนเชียงมองเห็นจุดดำเล็ก ๆ มากมายปรากฏขึ้นเลือนรางไกลออกไปบนทุ่งหญ้าสุดลูกหูลูกตา ไม่นานนักเค้าร่างของทหารม้าก็ค่อย ๆ ชัดเจนขึ้น ทหารบรรยายเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นให้นายทัพที่รักษาเมืองทันที เหล่าแม่ทัพรีบป็นขึ้นบนกำแพงเมือง ต่างตกตะลึงกับภาพที่ปรากฏเบื้องหน้า ทหารม้าแน่นขนัดราวกับน้ำหลากบุกมาถึงกำแพงเมืองแล้ว!

คนนับพันจะมองไม่เห็นขอบ คนนับหมื่นจะมองเห็นจากดินจดฟ้า! ทหารเหล่านี้ดูเหมือนกันหมด ทุกคนไม่ใส่หมวก สวมเกราะหนัง ซี่ม้าไร้อาน ปล่อยผมสยาย และออกเสื้อโพลไปทางซ้าย!

แม้ว่าทางราชสำนักจะมีการเตรียมพร้อม แต่การที่กำลังทหารชาวเชียงเข้าล้อมโจมตีเมืองฮุนเชียงถึงสามหมื่นนาย เป็นเรื่องที่เหนือความคาดหมาย แม้ทหารรักษาเมืองจะต่อสู้สุดชีวิต แต่เพราะกำลังน้อยกว่ามาก ทหารแปดร้อยนายที่ใจห้าวดวงวันจะต่อต้านทหารเชียงที่ห้าพันกว่าได้อย่างไร

---

¹ การแต่งกายสมัยโบราณ ปกเสื้อและอกเสื้อจะพาดทับกัน ชาวฮั่นจะสวมเสื้อโพลไปทางขวา คืออกเสื้อด้านซ้ายทับอกเสื้อด้านขวา ส่วนชนเผ่าต่างชาติ (เผ่าอนารยชน) จะสวมเสื้อโพลไปทางซ้าย คืออกเสื้อด้านขวาทับอกเสื้อด้านซ้าย - ผู้แปล

หลังการสู้รบที่ไม่จำเป็นต้องรำลึกถึง เมืองฮุนเอียงถูกตีแตก นายทหารรักษาเมืองและนายอำเภอตายในสนามรบ ทหารทั้งแปดร้อย นายถูกสังหารสิ้น จากนั้นชาวเซียงก็เริ่มทำการปล้นชิงและสังหารหมู่ ตามอำเภอใจ บุกรุกเข้าปล้นเสบียง เงินทอง และผู้หญิงอย่างบ้าคลั่ง บ้านเรือนชาวบ้านส่วนใหญ่ถูกเผาทำลาย ใครที่ขัดขวางจะถูกตีบ เข้าไปในกองเพลิง โหดเหี้ยมอำมหิตจนชนพองสยองเกล้า... ในเมือง เสี่ยงร่ำไห้โอดครวญระงม ดังโหยหวนชวนให้ชนลูกชู้ ควันดำปกคลุม กลิ่นเนื้อไหม้เกรียมจนแสบจมูกอย่างรุนแรง เมืองโบราณแห่งนี้กลายเป็นนรกอเวจีบนโลกมนุษย์ในช่วงพริบตา

หลังจากปล้นฆ่าและวางเพลิงแล้วชาวเซียงไม่ได้ออกไปจาก เมืองฮุนเอียง แต่ทิ้งกำลังทหารครึ่งหนึ่งไว้รักษาเมือง กำลังอีกครึ่งหนึ่ง บุกรุกไปยังที่อื่น นำสงสารชาวบ้านที่ไร้ทางเอาชีวิตรอด คนหนุ่มต่างหนี ตายไป คนแก่และคนป่วยได้แต่อยู่รอความตาย ชีวิตแบบนั้นสุดท้าย จะบรรยายได้ ได้แต่ตั้งตารอ เมื่อไหร่กองทัพฮั่นและรัฐจงจะกลับมา...

ในที่สุดเมื่อถึงเดือนสิบ เดือนยี่ (จางฮ้วน) แม่ทัพป้องกัน ชุงหนุนนำทัพมาจากเมืองเบ็งจิว (เบ็งโจว) ทำการรบครั้งเดียวก็ชนะชาว เซียง ยึดดินแดนที่เสียไปคืนมา สังหารหัวหน้าเผ่าเซียงไปสิบกว่าคน สังหารและจับเป็นเชลยได้หมื่นเศษ แม้ว่าจะรบชนะอย่างงดงาม แต่เมื่อธงฮั่นปักบนหอรบอีกครั้ง ฮุนเอียงได้กลายเป็นซากปรักหักพังที่ เจียบสงัดไปแล้ว

ผ่านไปอีกไม่กี่วันหิมะก็เริ่มตกอีก ค่ายทหารฮั่นเคร่งครัดมีระเบียบ ไม่เหมือนเพิ่งผ่านการรบใหญ่มา เมื่อมองผ่านประตูด้านนอกเข้าไป มีกระโจมทหารเป็นชั้นๆ และหอกทวนเป็นแถบ จะเห็นกระโจมใหญ่ สีเขียว แม้จะมีหิมะปกคลุมหลังคาไม่น้อย แต่ทหารองครักษ์ชุดเกราะ ทำทางซึ่งซัง นอกกระโจมปักธงกองทัพฮั่นผืนใหญ่... นี่คือกระโจมของ

แม่ทัพเดียวสวน

ขณะนี้แม้ในกระโจมจะมีเหล่าแม่ทัพนั่งเป็นแถว แต่กลับเงียบกริบ มีเพียงเสียงถ่านไม้ในอ่างไฟแตกดังเพ็ยะๆ เดียวสวนแม่ทัพป้องกัน ชุงหนุมีชื่อรองว่าหรรณวมิ่ง เขาสวมชุดเกราะ สวมทับด้วยชุดยาวออกศึก สีน้ำเงิน กอดหมวกตำแหน่งแม่ทัพไว้ รอยย่นหลายสายบนหน้าผาก กว้างและเคราขาวตรงหน้าอกเป็นเครื่องยืนยันอายุหกสิบสองปีของเขา การนำทัพออกทำสงครามครั้งนี้เขาได้รับราชโองการตั้งแต่ฤดูศารทปีก่อน ปรับย้ายจากตำแหน่งต้าซือหนง¹ มาเป็นแม่ทัพป้องกันชุงหนุ ควบคุมข้าหลวงใหญ่เมืองเอ็กจิ๋ว (อู่โจว) เบ็งจิ๋ว และเลียงจิ๋ว และควบคุมกำลังพลค่ายเหลียวและอูหนวน ทั้งยังมีอำนาจตรวจสอบเจ้าเมืองสามหัวเมืองและขุนนางเขตเมืองหลวง นับว่าแบกภาระหนักนับพันชั่งไว้บนบ่า และแสดงว่าได้รับความไว้วางพระทัยจากฮ่องเต้อย่างสูง และแม่ทัพเผ่าก็ไม่ทำให้ผิดหวัง เริ่มจากโจมตีเอาชนะกองทัพหลักของชุงหนุที่อู่เว่ยและจางเย่ หลังจากนั้นยกทัพเข้าสู่เบ็งจิ๋วทำให้ชาวอูหนวนตกใจหนีไปโดยไม่ทันสู้รบ ต่อมาเคลื่อนพลไม่หยุดมาถึงฮุนเอียง รบชนะชาวเซียง ชนะสามศึกติดต่อกัน สร้างความชอบอย่างโดดเด่น แต่ขณะนี้เขาเปลี่ยนจากท่าทีที่ปกติแข็งกร้าววางอำนาจมานั่งเงียบอยู่ในกระโจม ถือไม้ท่อนเล็กๆ เขี่ยถ่านในเตาเล่น นั่งจ้องถ่านไม้ที่ไหม้ลามจนไถลล้มอดอย่างเหม่อลอย บรรดาแม่ทัพนายกองได้แต่นั่งมองแม่ทัพเผ่า ดูราวกับกลุ่มรูปปั้นดินเหนียว

หลังจากอยู่ในสภาพเช่นนี้ครู่ใหญ่เดียวสวนจึงโยนไม้ในมือทิ้งไป แล้วกวาดตามองบรรดาแม่ทัพนายกองในกระโจม ถอนหายใจพลางพูดว่า “ข้าทุกขีใจมาก...ครั้งนั้นจีนซีฮ่องเต้ทรงสร้างกำแพงยักษ์

---

¹ อำมาตย์ที่ทำหน้าที่ดูแลการคลังและการจัดเก็บภาษีที่นา - ผู้แปล

เพราะเกรงว่าพวกซุงหนุจะอ้อมมาโจมตี จึงทรงย้ายราษฎรจากเขต
คูหยวนมาสร้างเมืองฮุนเอียง บัดนี้กลับถูกชาวเชียงทำลาย ชาวเมือง
ตายอย่างอนาถนับไม่ถ้วน ข้าไม่อาจปิดความรับผิดชอบได้! ถ้าเคลื่อน
ทัพจากเบ็งจิวมาเร็วกว่านี้สักหนึ่งก้าวก็คงดี แฮ่อ...รองแม่ทัพอื่น มีชาว
ทหารชาวเชียงที่เหลือหนีไปหรือไม่”

รองแม่ทัพอื่นตอบ “ผู้น้อยสืบดูแน่ชัดแล้ว กองทัพเผ่า
เชียงหลงเชียง (เผ่าหนึ่งของชนเผ่าเชียง) ตายหมด พวกที่เหลืออ้อม
เกาผิงถอยไปตั้งทัพที่เขาเฟิงอี้ ได้เท่า เราจะส่งทหารตามไปโจมตี
เดี๋ยวนี้เลยหรือไม่”

เตียวฮวนสันศิริชะ

“ได้เท่าตั้งใจจะเกลี้ยกล่อมชาวเชียงใช่หรือไม่” อินตวนถาม
“อืม”

“ฝ่าพระบาททรงมีพระมหากรุณาธิคุณอย่างไม่มีที่สิ้นสุด ได้ทำ
ก็มีจิตใจเมตตา นับว่าเป็นโชคดีของราชสำนัก เป็นโชคดีของราษฎร...”
แล้วน้ำเสียงอินตวนก็เปลี่ยนทันที “แต่ว่าชาวเชียงไม่รักษาสัจจะ นับ
จากที่กองทัพได้ (กวางฮู่ฮองเต้)¹ ฟันฟู้เราให้รุ่งเรืองขึ้น ทำสงครามกับ
ชนเผ่าเชียงหลายครั้ง เกลี้ยกล่อมให้จำนนก็หลายครั้ง ยอมรับแต่กลับ
ทรยศหักหลัง ในรัชสมัยเลี้ยวอันฮองเต้ แม่ทัพอู่วีสีวีรบชนะชาวเชียง
ที่คูตู พวกที่เหลือหนีไปที่เอ็กจิว เพียงไม่กี่ปีแม่ทัพท่านนี้ทำให้ภัย
เล็กๆ กลายเป็นภัยร้ายแรง ชาวเชียงกลับมาโจมตีเมือง ปล้นดินแดน
ก่อความวุ่นวาย บัดนี้ท่านแม่ทัพบัญชากำลังทหารสามเมือง ถ้า
สามารถฉวยโอกาสที่ชนะกวาดล้างพวกที่เหลือให้สิ้นซาก จะเป็นการ

¹ กองทัพได้ 5 ปีก่อน ค.ศ.-ค.ศ. 57 พระนามเดิมเล่าซิว เป็นฮองเต้ผู้สถาปนาราชวงศ์
ฮั่นตะวันออก ทรงเป็นนักปกครองและนักการทหารที่ยิ่งใหญ่ - ผู้แปล

กำจัดภัยใหญ่ของราชสำนัก ถ้าท่านแม่ทัพปล่อยภัยนี้ไปเพราะความเมตตา วันหน้าภัยยามากที่จะเล็งการที่ชาวเชียงจะหวนกลับมาทำสงครามอีก ขอให้ท่านคิดทบทวนด้วยขอรับ”

เดียวชวนฟังที่เขาพูดแล้ว โบหน้ากลับไม่แสดงความรู้สึกใดๆ “เรื่องพวกนี้ทำไมข้าจะไม่รู้ ชาวเชียงเป็นภัยร้ายแรงของราชวงศ์เราโดยแท้ เป็นความจริงที่สถานการณ์สู้รบเช่นนี้เป็นเรื่องที่ยากลำบาก แต่ข้าเป็นต้าซือหงมาหลายปี รู้ดีว่าฝ่ายเรามีเงินทองแค่ไหน สงครามปราบซุนหนู ขับไล่ฮวน เออาชนะชาวเชียงครั้งนี้สูญเสียเงินทองนับไม่ถ้วน ราชสำนักก็ยังมีเงินจ่ายเท่าไร” พูดจบก็จงใจกวาดตามองบรรดาแม่ทัพนายกอง “การทำสงครามเป็นการรบด้วยเงินกับเสเปียง! บัดนี้กองทัพแสนนายที่นี้ทุกอย่างก้าวต้องปูดด้วยเงินทองและเสเปียง พูดง่ายหรือที่จักยกทัพไปเข้าฝิงอี่ ยิ่งกว่านั้น...”

เดียวชวนพูดถึงตรงนี้จู่ๆ ก็หยุด เดิมเขาอยากยกคำพูดของซงจื้อที่กล่าวว่า ‘ข้าเกรงว่าที่แม่ทัพตระกูลจี้ต้องห่วงคือปัญหาภายใน’¹ แต่เมื่อคำพูดมาถึงริมฝีปากก็ต้องกล้ำกลืนลงไป แม้เขาจะอยู่ในกองทัพ แต่ก็พอรู้เรื่องราวต่างๆ ในราชสำนักบ้าง ส่องเคื่องคืบปัจจุบันหลังจาก ‘กรณีต่างกู่’² (กรณีต่อต้านขันที) แล้วก็ยิ่งวางพระทัยในพวกขันทียิ่งขึ้น กลุ่มขันทีที่มีอองฮู (หวางฝู) กับเทาเจี๋ยด (เฉาเจี๋ย) เป็น

---

¹ ‘ข้าเกรงว่าที่แม่ทัพจี้ต้องห่วงคือปัญหาภายใน’ เป็นคำกล่าวของซงจื้อในคัมภีร์หลุนอวี่ ขณะนั้นแคว้นหลู่จะโจมตีแคว้นจวนอวี่ แต่ภายในแคว้นหลู่เองยังไม่สงบ มีการแก่งแย่งอำนาจในราชสำนัก ซงจื้อจึงกล่าวคำพูดนี้ - ผู้แปล

² ในรัชสมัยฮวนเต้ (หวนต์ี้) และเลนเต้ (หลิงตี้) แห่งราชวงศ์ฮั่นตะวันออก เหล่าบัณฑิตและชนชั้นสูงไม่พอใจที่พวกขันทีก้าวก้าวราชกิจ เกิดการโจมตีไปมา ระหว่างคนเหล่านี้กับกลุ่มขันที ฝ่ายขันทีชนะ มีการสั่งห้ามฝ่ายต่างกู่ (ฝ่ายต่อต้านขันที) ไม่ให้รับราชการตลอดชีวิตในข้อหาเล่นพรรคเล่นพวก - ผู้เขียน

หัวหน้าบางการราชกิจ เทียบรับสินบน กำจัดฝ่ายตรงข้าม ตระกูลของ
เตาของเขามีอำนาจมากขึ้นทุกที กุมอำนาจทางการทหารในเมืองหลวง
ไว้ในมือ ขณะที่เขาครอง (หูกว่าง) เสนาบดีตำแหน่งชื่อฉู่¹ ผู้ดูแลงาน
บ้านเมืองก็เป็น ‘คนที่คอยโอนอ่อนผ่อนตาม’ ขนานแท้ ไม่สามารถทำ
เรื่องสำคัญสำเร็จ ได้แต่คอยแก้ปัญหาอย่างไร้หลักการ ยังมีตัวนุ่ง
ผู้เป็นเสี่ยวเว่ย (ผู้บัญชาการทัพ เทียบเท่ารองแม่ทัพ) ป้องกันชาว
เซียงคอยแย่งชิงความชอบและอิทธิพลกับตน สงครามครั้งนี้เขาถึงกับ
ตั้งทัพหนึ่งไม่เคลื่อนไหนคอยจู่ตงไว้ บัดนี้จู่ๆ ก็ยกทัพบุกเข้าเมือง
แพ่เอียง (เผิงหยาง) เห็นได้ชัดว่าต้องการแย่งชิงความชอบกับตน
นอกจากนี้แล้วบุคคลที่ทำให้เขาปวดเศียรเวียนเกล้าที่สุดก็คือโจโก๋
(เจาซง) ผู้เป็นชื่อลีเสี่ยวเว่ย² (ผู้ตรวจการประจำเมืองหลวง) โจโก๋ทั้ง
อาศัยเหล่าซันที่และยังเป็นพวกเดียวกับตัวนุ่ง ที่ตั้งทัพใหญ่ของตนยัง
อยู่ในเขตซานผู้ซึ่งอยู่ในอำนาจดูแลของโจโก๋ เขายังควบหน้าที่สนอง
เสียบึงให้แก่กองทัพ ได้ข่าวว่าบัดนี้ฮ่องเต้ประชวรหนักไม่อาจว่าราชการ
ได้ ถ้าตนเองออกคำสั่งยกทัพบุกเขาเผิงอี้ ถ้าเกิดโจโก๋แทงข้างหลัง
จงใจใช้อุบาย ‘เสียบึงไม่พอสองกองทัพ’ ไม่เพียงแต่รบไม่ชนะ เกรงว่า
ยังจะต้องสละชีวิตที่เฒ่าชราของตน! พอเดี๋ยวฮวนคิดถึงตรงนี้ก็ถึงกับ

---

¹ สองสุกยู (皇甫规) ค.ศ. 104-174 แม่ทัพที่มีชื่อเสียงในสมัยฮั่นตะวันออก ทำ
สงครามชนะชาวเซียงหลายครั้ง ทั้งยังมีนโยบายประนีประนอม ลดความขัด
แย้งกับชาวเซียง เป็นหนึ่งใน ‘สามผู้ยิ่งใหญ่แห่งเสียงจิ๋ว’ ร่วมกับเตียวฮวนและ
ตัวนุ่ง - ผู้แปล

² ในรัชสมัยของฮั่นอู่ตี้ แบ่งการปกครองออกเป็นสิบสามเมือง นอกจากเมืองหลวง
แล้วมีการแต่งตั้งผู้ตรวจการสูงสุดของแต่ละเมือง ส่วนเมืองหลวงมีการแต่งตั้ง
ชื่อลีเสี่ยวเว่ย มีอำนาจตรวจสอบขุนนางท้องที่ในเขตเมืองหลวง ทั้งยังสามารถ
ตรวจสอบขุนนางทั้งปวง - ผู้เขียน

ขวัญผวา แต่ต่อหน้าแม่ทัพนายกองทั้งค่ายที่ยืนเรียงเป็นแถว ทั้งดี และชั่วปะปนกัน แม้จะมีเรื่องลำบากใจก็ไม่อาจพูดอย่างเปิดอกได้

“ท่านแม่ทัพอย่าถอนทหารอย่างผลีผลามเด็ดขาด! ถ้ากลัวว่าทัพใหญ่เคลื่อนพลไม่สะดวก ผู้น้อยยินดีนำทหารเบาหนึ่งหน่วย เคลื่อนพลทั้งกลางวันกลางคืนบุกไปโกเป็ง (เกาผิง) ขอปฏิญาณว่าจะโจมตีเขาเผิงอ้อให้ราบคาบ!” เสียงของคนผู้นี้ดังราวกับฟ้าผ่า ทำให้บรรดาแม่ทัพนายกองถึงกับสะดุ้ง ผู้ที่ร้องขันอาสาคือตั้งโต๊ะ (ตั้งจิว) ผู้มีตำแหน่งเป็นชื่อเบ๊ (รองแม่ทัพ)

ตั้งโต๊ะผู้นี้สูงแปดเซี่ยะ ร่างกายกำยำ แขนขาใหญ่ ศีรษะโต ใบหูใหญ่ ใบหน้าดำมะเหม้อม หน้าตาอัปลักษณ์ บวกกับหมวดเคราที่ม้วนเป็นเกลียวทำให้ดูดุร้ายอย่างยิ่ง อย่าเห็นว่าเขาเพิ่งอายุสามสิบ แต่ติดตามเดี่ยวสวนบัญชาทหารสู้รบหลายปีแล้ว ถือเป็นขุนพลหัวหาญที่หาได้ยากคนหนึ่ง แต่คนผู้นี้มีนิสัยมุทะลุ หยาบช้ำ ขาดการอบรม

เดี่ยวสวนไม่สนใจการขันอาสาของตั้งโต๊ะ กลับตำหนิว่า “จิ้งอิ่ง! (ชื่อรองของตั้งโต๊ะ) โรคเก่ากำเริบอีกแล้วหรือ บัดนี้ชาวเซียงไร้ที่เพิ่งแล้ว กลายเป็นพวกเคนตายที่ชีวิตแขวนอยู่บนเส้นด้าย หากเจ้าบุกไปเบ็งจิว ถ้ามรบไม่ชนะ จะทำให้กองทัพเสื่อมเสียเกียรติ เรื่องนี้ต้องหารือกันก่อน”

“หารือก่อน หารือก่อน! มัวแต่หารือ! ถ้าท่านแม่ทัพไม่เชื่อมั่นว่าข้ารบชนะได้ ข้ายินดีทำทัณฑ์บนไว้”

เดี่ยวสวนยิ้มหยัน “เจ้าจะทำทัณฑ์บนไม่ได้เด็ดขาด! ต่อให้ข้าส่งเจ้าไป ศึกครั้งนี้เจ้าคงไม่ได้รับ”

“หมายความว่าอย่างไร” ตั้งโต๊ะถลึงตามอง

เดี่ยวสวนไม่ใส่ใจความไร้มารยาทของตั้งโต๊ะ พูดต่อว่า “เจ้าไม่รู้หรือว่าเมื่อครั้งเดือนก่อนตอนที่เรารบเอาเป็นเอาตายกับชาวเซียง

ตัวนุ่งนํ้ากองทัพชายแดนบุกมาตั้งทัพที่แพเฉียงอย่างสายฟ้าแลบ อยู่ทีนนั้เฝ้ารักษาเขาเฝงอั้งเกาของชาวเชียง ตัวนุ่งนํ้าหึงชอบแย้งชิง ความชอบ คราวก่อนที่ชาวเชียงพายแพ้อยยบเขาไม่รู้ความเป็นมาจึง ไม่กล้าเข้าขวาง ผ่านมาระยะหนึ่งแล้วเขาน่าจะพอประเมินได้แปดเก้า ส่วนแล้ว ถ้าเราเคลื่อนทัพใหญ่เขาต้องเห็นแก่หน้าเราไม่อาจลงมือชิง ความชอบ อย่างมากก็ช่วยประสานงานบ้าง แต่ถ้าเจ้าใช้กองทัพทหารเบา ใจมตีเขาเฝงอั้ง เขาไม่ยอมย้งมือแน่ จะยอมเอาเนื้อที่ริมฝปากให้เจ้า กินรี จ้งอั้งเอ้ย เจ้าเลิกความคิดนี้เสียเถอะ”

อินตวนกับอกว่า “ที่ท่านแม่ทัพพูดเป็นความจริง! ตัวนุ่งชอบ ราชโองการจากฝ่าพระบาทแล้ว รอให้เรารบชนะชาวเชียง เขาค่อย กวาดล้างรังโจร ยังพูดไม่ขาดปากว่าจะใช้หอกเสียบชายโครง ใช้ ดาบบันคอชาวเชียง ดูท่าเขาต้องชิงความชอบนี้ให้ได้ ท่านแม่ทัพบุก ตะวันออกรบตะวันตก แต่สุดท้ายก็ถูกคนอื่นชิงความชอบไป พวกข้า ทำใจไม่ได้”

จิตใจเดียวสว่นไม่สงบยิ่งกว่า แต่ต่อหน้าแม่ทัพนายกองยอม ไม่อาจเผยความรู้สึกเช่นนี้ออกมาแม้แต่น้อย เขาแสร้งหัวเราะ แล้ว พูดอย่างไม่มีี่หระ “พวกเจ้าคิดว่าข้ากลัวตัวนุ่งนํ้าหึงชิงความชอบไป จากข้ามันหรือ ข้าอายุหกสิบกว่าแล้ว ไม่อยากทะเลาะกับเด็กรุ่นหลัง เราสองคนก็แค่มีกุศโลบายต่างกันเท่านั้น”

เขาลุกขึ้นยืน เดินไปข้างหน้าสองสามก้าว มาถึงข้างตัวอินตวน “ตัวนุ่งนํ้าหึงเชี่ยวชาญพิชัยสงคราม นับว่าเป็นยอดแม่ทัพคนหนึ่ง แต่ เขาใจร้อนอยากได้ความชอบ เห็นแก่ประโยชน์เฉพาะหน้า จิตใจโหด เหี้ยมเกินไป”

“ชาวเชียงทำลายเมืองเรา ฆ่าฟันราษฎรเรา สังหารพวกมัน มากหน่อยก็ไม่เกินเลย” อินตวนพูดด้วยความเคียดแค้น

“ไม่เกินไปเลยจ้ะหรือ เจ้าสังหารพวกนั้นได้หมดหรือไม่ พุดง่ายหรือก เกรงแต่ว่าผลร้ายที่ตามมาสุดจะคาดเดา ขณะนี้เป็นช่วงฤดูศารทที่งานยุ่งมาก ทั้งยังเจอกับภัยธรรมชาติต่อเนื่อง จงหยวนค่อยๆ มีชาวบ้านก่อความวุ่นวาย ที่ชั้นที่ครองอำนาจในราชสำนักเป็นที่รู้จักกันทั่ว ถ้าสร้างความเป็นกันเองกับชนเผ่าทางนี้ เกรงว่าวันข้างหน้าพอจงหยวนเกิดความสิ้นคิดอ่อนเล็กน้อย ชาวเซียงถือความแค้นรวมตัวกับพวกซุงหนูเซียงเนเปย และฉูหวานเข้ามารุกราน ยังมีชนเผ่าหนานหมาน (ชนเผ่าทางใต้) ที่ไม่เคยยอมสยบก็จะก่อความวุ่นวายทางชายแดน ถึงตอนนั้นชาวต่างชาติเหล่านี้จะทำให้จงหยวนวุ่นวาย!” เขาพูดพลางเดินไปมา “เพราะฉะนั้นหลายปีมานี้ข้ายึดถือกุศโลบายของฮองฮุกย (หวงฝูกุย)¹ เกลี่ยกล่อมให้ยอมจำนนเป็นหลัก สู้รบฆ่าฟันเป็นรอง เพื่อไม่สร้างความแค้นกับชนเผ่าชายแดน ทำให้พวกเขาอมสวามิภักดิ์ด้วยใจจริง มีการดำเนินกุศโลบายนี้มานาน จะทำให้ผลงานก่อนหน้านี้สูญเปล่าไม่ได้เด็ดขาด”

“ท่านแม่ทัพพุดมีเหตุผล พวกข้าคิดไม่รอบคอบ” อิ่นตวนพยักหน้า “ในเมื่อท่านแม่ทัพมีความลำบากใจเช่นนี้ ทำไมไม่เขียนหนังสือไปเกลี่ยกล่อมตัวนุ่งจู่ เตือนเขาอย่าให้สังหารชาวเซียงมากเกินไป”

“ไม่มีประโยชน์หรอก! ตัวนุ่งจู่หยิ่งผยอง มุ่งแต่จะสร้างความชอบ ถ้าไม่ฆ่าคนจะเอาความชอบมาจากไหน อีกอย่าง เขาอิจฉาข้าที่

---

¹ จงยง (中庸) เป็นคัมภีร์ที่แต่งขึ้นในยุคจ้านกั๋ว กล่าวถึงแบบแผนพิธีการของชนชาติฮั่น ถือเป็นคัมภีร์ที่เป็นบรรทัดฐานทางศีลธรรมและกฎแห่งธรรมชาติของชาวจีนในสมัยโบราณ ต่อมาจัดเป็นหนึ่งใน ‘สี่คัมภีร์’ ได้แก่ ตำเสว หลุนอวี่ เม่งจื้อ และจงยง - ผู้แปล

มีตำแหน่งสูงกว่า ถ้าข้าเขียนจดหมายถึงเขา เขาต้องคิดว่าข้าขัดขวาง เขาสร้างความสุข จะยอมรับฟังรี”

ตั้งโต๊ะฟังแล้วก็พูดเสียงหัวดัง “ตัวนุ่งจะแคไหนเขียว ถ้าเก่งจริงก็ลองสู้รบอย่างเป็นทางการเป็นเรื่องเป็นราวสักสองศึกให้ข้าดู! มาแย่งชิงความสุขได้จุมกพวกเรา จะนับว่าเป็นชายชาติตรีได้หรือ”

“จ้จ้อง! อย่าพูดจาเหลวไหล!” เตียวฮวนเกรงว่าคนปากกล้าผู้นี้จะพูดจาระคายหูจนก่อเรื่องขึ้น “พูดด้วยใจเป็นธรรม จ้หมิงใช้ทหารเหนือกว่าข้า พวกเจ้ายังจำได้หรือไม่ รัชศกเหยียนซีปีที่สามเขานำทัพออกนอกด่านไฉ่โจมตีข้าศึกสองพันลี้ประสะชัยชนะ ยังศึกที่หวงจงเมื่อปีก่อน เขาพลิกสถานการณ์จากแพ้เป็นชนะ ในราชสำนักเวลานี้มีใครที่เก่งกาจเช่นนี้บ้าง จำต้องยอมรับ! ครั้งก่อนฮองฮุกยสนับสนุนข้าต่อฝ่าพระบาท ข้าจึงมีโอกาสมีตำแหน่งสูงกว่าจ้หมิง... แม้จนถึงวันนี้ ทุกครั้งที่นึกถึงเรื่องนี้ ข้ายังรู้สึกละอายใจ” เตียวฮวนดูท่าทางถ่อมตน เขานั่งลงช้าๆ “คนอย่างจ้หมิงกำลังอยู่ในช่วงที่แสดงความสามารถอย่างเต็มที่ ข้าเองก็ตั้งใจจะเลียนแบบของฮุกยที่ยกตำแหน่งให้ข้า ทำหนังสือถึงราชสำนักยกตำแหน่งให้เขา” พูดพลางลูบเคราขาวยาวจดหน้าอก “ข้าอายุปุ่นนี้แล้ว ควรจะลาออกจากตำแหน่ง เปิดโอกาสให้คนหนุ่มได้แสดงความสามารถ”

คำพูดเหล่านี้สะอวดสติสรวลกับน้ำที่เพิ่งตักขึ้นมาจากบ่อ ทำให้บรรดาขุนพลในค่ายต่างนึกนับถือ บางคนพูดชมไม่ขาดปาก บางคนพยักหน้าไม่หยุด บางคนซาบซึ้งใจอย่างยิ่ง

“ท่านแม่ทัพ!” ตั้งโต๊ะตะโกนขึ้นกะทันหันขัดจังหวะการหารือกันของทุกคน เขาลุกพรุดขึ้น ชมวดคิ้วถลึงตา กล้ามเนื้อบนใบหน้าที่คุณดูดันสั้นระริก “ท่านแม่ทัพจะมอบตำแหน่งให้ตัวนุ่ง ทำไม่จึงไม่มอบตำแหน่งให้ข้าเล่า ให้แต่พวกที่ตำแหน่งสูงได้ขี่ม้าดี เมื่อไรข้าตั้งโต๊ะ

จึงจะได้รอดบารมีบ้าง”

“สามหาव!” เตียวฮวนโกรธจัด “คนต่ำช้าบังอาจไ้มารยาท
เช่นนี้! ทหาร!”

ทหารสองนายร้องขานรับแล้วเข้ามาในกระโจม

“จับเจ้านี้ออกไป โบายสี่สิบไม้แล้วค่อยว่า!”

อินตวนคุกเข่าลงทันที พุดขอร้องว่า “ได้ทำโปรดอย่าโมโห!
จึงอึ่งมุ่นมั่นสร้างความชอบ แต่ไม่รู้จัักยังปาก ที่จริงไม่มีเจตนาเป็น
อื่น! เขาอยู่ในกองทัพมานาน มีความชอบไม่น้อย หวังว่าท่านแม่ทัพ
จะผ่อนปรนเขาสักครั้ง!” จากนั้นเหล่าแม่ทัพนายกองก็พากันคุกเข่าลง

ความโกรธแค้นที่เตียวฮวนกลั่นไว้ถูกตั้งโต๊ะตั้งออกมาหมด
ไหนเลยจะยอมฟังคำอ้อนวอน แล้วเอื้อมมือไปคว้าป้ายคำสั่งออกมา
“ราชสำนักใช้คนยอมมีแบบแผน จะยอมให้พุดจาสามหาव คอย
วิจารณ์ถูกผิดได้หรือ หากมีใครขอร้องแทนเขาอีก จะถือว่ามีความผิด
เหมือนเขา จะไม่อ่อนข้อเด็ดขาด...”

“รายงาน!” เสียงร้องบอกจากนอกกระโจมทำให้การแสดง
อำนาจของเตียวฮวนชะงัก

“เข้ามา”

“เรียนท่านแม่ทัพ ฝ่าพระบาทสวรรคตแล้วขอรับ!”

“อะไรนะ เจ้าพุดอีกทีซี” เตียวฮวนสงสัยว่าตนฟังผิด

“ฝ่าพระบาทประชวรหนัก สวรรคต ณ ตำนหนักเด็กเอียงในวัง
หลวงเมื่อวานนี้ขอรับ”

เรื่องตั้งโต๊ะถูกสลัดทิ้งไปไกลพันโยชน์ ทุกคนในค่ายไม่ว่านั่ง ยืน
หรือคุกเข่าอยู่ ต่างตะลึงงัน ผ่านไปครู่หนึ่งเตียวฮวนจึงตั้งสติได้ เดิน
ไปที่กลางกระโจม ก็มหน้าลงพลงพุดว่า “ถ่ายทอดคำสั่ง เคลื่อนทัพ
กลับราชสำนัก!”

อินทวนถามด้วยความประหลาดใจ “ไม่รบแล้วหรือขอรับ”

“ยังจะรบอะไรอีก” เตียวฮวนถลึงตาใส่ “ในยามวิกฤตแบบนี้
ขึ้นสู้รบต่อ เจ้าไม่กลัวว่าโจโก้กับต๋วนจ่งจะกล่าวโทษว่าเราคุมกำลัง
ทหารไว้ตั้งใจจะเป็นกบฏหรือ” พุดจบก้มมองป้ายคำสั่งในมือ แล้วถอน
หายใจอย่างจนปัญญา

ความหวั่นวิตกของโจโก้

โจโก้ได้รับการให้รั้ววานจากต๋วนจ่งให้ทำทุกวิถีทางเพื่อบีบคั้น
เตียวฮวน แต่เมื่อทองคำที่เป็นของตอบแทนตั้งอยู่ตรงหน้า เขากลับ
ไม่รู้รู้สึกดีใจแม้แต่น้อย

สาเหตุที่น่างายมาก...เปลี่ยนฮ่องเต้แล้ว ทุกอย่างต้องเริ่มต้นใหม่
หมด ฮ่องเต้หวนตี้ทรงจับสิ้นพระชนม์ซีฟสามสิบหกพรรษาในสภาพ
สลบไสล ในวาระสุดท้ายของชีวิตพระองค์ผู้ที่อยู่ข้างพระวรกายมีเพียง
เตาสองเสากับพระบิดาและเล่าซู่ (หลิวซู่) ผู้มีตำแหน่งกวงลู่ต้าฟู่ (เสนาบดี
ที่ปรึกษา) เนื่องจากไม่มีพระราชโอรส เล่าหอง (หลิวหอง) จึงได้รับการ
คัดเลือกให้เป็นฮ่องเต้องค์ใหม่ พระองค์ทรงเป็นพระโอรสของเล่าจิ้ง
ผู้มีบรรดาศักดิ์เป็นเจ้จู่ทิงโหว และเป็นพระนัดดาห่างๆ ของอดีฮ่องเต้
ซึ่งสิ้นพระชนม์ ขณะนั้นทรงมีอายุเพียงสิบสองพรรษา การตั้งฮ่องเต้
องค์น้อยนั้นเห็นได้ชัดว่าตระกูลเตาต้องการกุมอำนาจ เวลานั้นเตาบู
(ไต้วู่) พระบิดาของสองเฮาได้ก้าวขึ้นเป็นแม่ทัพใหญ่ที่กุมอำนาจทั้ง
ในและนอกราชสำนัก สมาชิกคนอื่นๆ ในตระกูลก็ทยอยเข้าสู่ราชวงศ์
กลายเป็นผู้สูงศักดิ์ใหม่ การที่ตระกูลเตาครองอำนาจจึงเป็นแนวโน้ม
ที่แน่นอนแล้ว

โจโก้เป็นบุตรบุญธรรมของชั้นที่โจเท้ง (เจ้าเถิง) หลายปีมานี้ สืบทอดแบบแผนจากบิดาบุญธรรม รักษาความสัมพันธ์กับกลุ่มอิทธิพล ชั้นที่อย่างแนบแน่น ทุกครั้งที่ราชสำนักหาหรือเรื่องสำคัญเขาจะยอมยื่น อยู่ข้างเดียวกับพวกชั้นที่ ตนเองได้ทรัพย์สินเงินทองเป็นพิเศษ ก่อนอื่น ต้องนำไปมอบให้ชั้นที่อย่างองสุและเทาเจียด สรุปลแล้วอิทธิพลของ ชั้นที่เป็นเสมือนต้นไม้ใหญ่ของตระกูลโจ เมื่อยื่นพียงต้นไม้ใหญ่ยอมยื่น สบาย...แต่บัดนี้เตาบุญกำลังจะโค่นต้นไม้ใหญ่นี้แล้ว

เตาบุญเดิมเป็นบัณฑิตแห่งกวนซี มีความสัมพันธ์กับสำนัก ไท่เสว¹ (สำนักราชบัณฑิต) อย่างแนบแน่น มีความตั้งใจที่จะพลิกฟื้น คดีให้บัณฑิตในกรณีต่อต้านชั้นที่ ดังนั้น เขาจะยอมไม่อาจปล่อยให้กลุ่ม ชั้นที่อย่างองสุและเทาเจียดขวางหูขวางตา บัดนี้เขาจะแต่งตั้งตา เฒ่าเงินพานซึ่งมีความขัดแย้งกับพวกชั้นที่อย่างลึกซึ้งให้เป็นไท่ฟู่ (มหา เสนาบดี) และยังใช้งานขุนนางที่ถูกปลดออกจากกรณีต่อต้านชั้นที่ อย่างหล่อิงและตู้มี ซีวิตของเหล่าชั้นที่แขวนอยู่บนเส้นด้ายแล้ว ถ้า องสุและเทาเจียดถูกโค่น ไม่ต้องสงสัยเลยว่าความลับของโจโก้ที่ ไม่อาจเปิดเผยจะถูกเปิดโปงออกมา ความผิดต่างๆ ทั้งละโมภ ละเมียด กฎหมาย เรียกรับสินบน ลอบติดต่อเจ้าหัวเมือง เล่นพรรคเล่นพวก เพิกเฉยงานราชการ...ข้อหาต่างๆ ลอยวนอยู่ในสมองของโจโก้ ทันท ที่เหล่าชั้นที่ถูกโค่นล้ม ข้อหาเหล่านี้ก็จะถูกครอบใส่ศีรษะตนเอง

เวลานี้ถ้าเฝ้าเข้าหาอ้อมอกของเตาบุญก็ยังไม่นับว่าสาย! แต่ถ้า ทำเช่นนั้นก็เท่ากับตนเองทำตัวต่ำช้าเกินไปหรือไม่ อีกประการหนึ่ง

---

¹ สำนักไท่เสว เป็นสำนักการศึกษาสูงสุดในสมัยฮั่น ผู้ที่ทำหน้าที่สอนคัมภีร์หู่เจีย (สำนักขงจื้อ) มีตำแหน่งเป็น ‘มหาบัณฑิต’ ผู้ที่จำเรียนในสำนักนี้เรียกว่านัก ศึกษาไท่เสว - ผู้เขียน

สกุลเตาจะยอมรับตนหรือไม่ โจโก่ยังคงคิดก็ยั้งหวนใจ จนเหงื่อซึมออกมาอย่างไม่รู้ตัว นึกอยากให้ข้างกายมีคนที่พอจะชี้ทางสว่างให้ เขาส่งคนไปเชิญโจฉื่อ (เฉาฉื่อ) ซึ่งเป็นน้องชายให้รีบมา สองพี่น้องจะได้ช่วยกันวิเคราะห์สถานการณ์ขณะนี้ให้รอบคอบ

ในเวลานั้นเองก็มีเสียงอีกทีกดังมาจากข้างนอก โจโก่กำลังหงุดหงิด เขาชะเง้อมองออกไปนอกห้อง พลังตะโกนด้วยความขุ่นเคือง “ไอ้สารเลวที่โหดมาก่อวอน เทียงอย่างนี้ร้องอะอะไร”

“คุณชายใหญ่ขอรับ” คนรับใช้ผู้หนึ่งเดินเข้ามารายงาน “คุณชายกำลังเป็นโรคลมชัก!”

“จั้นหรือ” โจโก่ได้ยินว่าลูกชายกำลังชักแต่กลับไม่ร้อนใจแม้แต่น้อย “เป็นโรคลมชักอีกแล้วรี! ช่วงนี้ทำไมโรคลมชักกำเริบบ่อยนัก” พูดจบก็หัวเราะ

“คุณชายนอนอยู่บนพื้น นายท่าน...นายท่านไม่ไปดูอาการหรือขอรับ”

“อืม” โจโก่ชะงักเล็กน้อย แล้วลุกขึ้นเดินออกไปข้างนอก “เข้าไปเองดีกว่า ดูซิว่าเป็นโรคลมชักยังงัย”

“เมื่อกี้พวกบ่าวกำลังดูแลคุณชายใหญ่อ่านหนังสืออยู่เลย ต่อมา...”

“อ่านหนังสือรี อ่านหนังสืออะไร”

“อ่าน...อ่าน ‘จงยง’¹ ขอรับ”

---

¹ ซื่ออู (司徒) เป็นหนึ่งในสามมหาเสนาบดีจีนในสมัยฮั่น ได้แก่ ไท่เว่ย์ (太尉) ซื่ออู และซื่อคอง (司空) ซื่ออูมีหน้าที่ดูแลงานด้านการปกครอง (เทียบได้กับตำแหน่งสมุหนายกของไทย) ไท่เว่ย์มีหน้าที่ดูแลด้านการทหาร (เทียบได้กับตำแหน่งสมุหกลาโหมของไทย) ซื่อคองมีหน้าที่ดูแลด้านงานยุติธรรมและตรวจงานราชการ (เทียบได้กับตำแหน่งยกกระบัตรของไทย) - ผู้แปล

“จยงหรือ ฮ่า ฮ่า...” โจโกหัวเราะ “จยงอะไรกัน ใช้การไม่ได้ ทั้งสิ้น ถ้าเขารู้จักอ่านหนังสือข้าก็คงผมไม่หงอก! เจ้าออกมาตามตรง ดีกว่า เมื่อก็พวกเจ้าเล่นอะไรกัน”

“นายท่าน” คนรับใช้ยิ้มเจื่อนๆ “ปิดบังอะไรนายท่านไม่ได้จริงๆ! เมื่อก็พวกเราเป็นเพื่อนคุณชายชนไก่อยู่หลังบ้านขอรับ ต่อมา พ่อบ้านมาบอกว่าคุณชายท่านรองของบ้านเราจะมา เขายังพูดไม่จบ คุณชายก็ล้มลงแล้ว ทำให้พวกผู้น้อยตกใจแทบแย่ กำลังจะให้คนไปตามหมอขอรับ”

“พอที่! จะไปหาหมอที่ไหน” โจโกหัวเราะแล้วพูดว่า “เขาป่วย เป็นโรคเอาแต่เล่น เป็นโรคลมเบือเรียน โรคนี้ข้าจะรักษาให้เขาเอง” พูดจบก็เดินไปยังสวนหลังบ้าน

พอมาถึงก็เห็นเด็กชายอายุราวสิบเอ็ดสิบสองขวบนอนแผ่หลาอยู่บนพื้น ตาเหลือกปากเบี้ยว น้ำลายฟูมปาก มองที่ร่างกาย ชุดผ้าตัวนเปื้อนดินทั้งตัว เปรอะเปื้อนสกปรกยับเยิน รongทำหนังกวางถูกเหยียบไปไกลจ้งเศษ เด็กคนนั้นชำเลื่องเห็นบิดามาแล้ว อาการชักยิงกำเริบหนักขึ้น

โจโกยิ้มไม่พูดอะไร ยืนมองลูกชายซึ่งนอนบนพื้นเงียบๆ เขายิ้มอยู่ครู่ใหญ่ แล้วจึงเอ่ยขึ้นว่า “พ่อบ้าน! ดูแล้วอาหามาคนคงป่วยจริง รีบไปตามหมอเถอะ...จริงสิ! เจ้าวะบอกพ่อครัวด้วย เทียงนี้ไม่ต้องเตรียมสุรอาหารแล้ว เมื่อก็น้องข้าให้คนมาแจ้งว่ามีธุระกะทันหัน วันนี้มาไม่ได้”

เขาเพิ่งพูดจบปรากฏว่าเด็กคนนั้นกลับลุกพรวดขึ้นนั่งราวกับได้กินยาดี ทั้งปากก็ไม่เบี้ยว มือเท้าหยุดชักกระตุก แล้วใช้ชายแขนเสื้อเช็ดน้ำมูกน้ำลายบนใบหน้า ถึงตอนนี้ท่าทางเปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง ใบหน้าเล็กที่กลมเกลี้ยง คิ้วคกหนา ดวงตาโตฉายแววเฉลียวฉลาด...

เป็นเด็กชายที่น่าเอ็นดู!

“เมื่อกี่ข้าเป็นอะไรไป” আহမာန်ဟ်းไปဇာမကုန်ခိ “ทำไมถึงนอนอยู่บนพื้น”

“นายน้อย เมื่อก็ท่านเป็นโรคลมชัก”

“โรคลมชักอีกแล้ว!” আহမာန်းကုန်ခိဘိယာဝ်းဘိယာဝ်း “ระยะนี้เป็นอะไรไปนี่”

“ระยะนี้อารมณ์มาบ่อย” โจโก้วุดกุก “พอเขามาก็ดูเจ้าว่าเอาแต่เล่น เตือนให้เจ้าอ่านหนังสือ เจ้าฟังไม่เข้าหูก็เลยแกล้งป่วยเข้าพุดกุกใช้หรือไม่”

อาหมาณได้ยืนก็รีบปิดฝึนบนตัวแล้วยืนขึ้น จากนั้นจึงค่อยคารวะจุดพื้น แล้วพุดเหมือนยอมรับ “ทำให้ท่านพ่อตกอกตกใจ ลูกขอคารวะท่านพ่อตรงนี้!”

โจโก้วุดการแสดงทั้งหมดของลูกชาย รู้สึกว่าทั้งน่าโมโหและน่าหัวเราะ เขาตรงเข้ามาอดลูกชายไว้ ใช้แขนเสื้อที่สะอาดของตนเช็ดเศษดินบนใบหน้าลูกชาย เขารักและตามใจลูกชายเสมอ ต่อให้อาหมาณทำผิดก็ยกปกป้อง เพราะอะไรหรือ ตัวเขาเองกลับบอกไม่ถูกในนี้แน่นอนว่ามีสาเหตุจากความรักของบิดาตามสัญชาตญาณ แต่ที่สำคัญกว่าบางทีอาจเป็นเพราะตัวเขาเองในวัยเด็กขาดความรักจากบิดาในความหมายที่แท้จริง! เขารู้แ่ใจดีว่าลูกชายมั้แต่เล่นสนุกไม่ชอบเล่าเรียน ทั้งยังมีนิสัยชอบก่อเรื่องวุ่นวาย แต่โจโก้วุดเชื่อว่ามันไม่ใช่เรื่องใหญ่ ขอเพียงตนเองมีความก้าวหน้าในหน้าที่ราชการ ย่อมไม่ต้องวิตกว่าวันหน้าลูกชายจะไม่มีชีวิตที่สุขสบาย ดังนั้น วันนี้เหมือนที่ผ่านมา ความรักและตามใจของเขายังคงเหนือกว่า เขาร้องถามคนรับใช้ “เตี้ยอยู่ไหน” เตี้ยก็เป็นลูกชายคนเล็กของโจโก้วุด เป็นลูกที่เกิดจากภรรยาอายุน้อยกว่าอาหมาณสี่ปี

“คุณขายน้อยอ่านหนังสืออยู่ในห้องขอรับ” คนรับใช้ตอบ

“ไปตามมา”

“คุณขายน้อยตื่นตื่น เวลาอ่านหนังสือไม่อนุญาตให้พวกเราเข้าไป”

“นี่อีกคนที่นิสัยประหลาด! บอกเขาว่าข้าสั่งให้มา” โจโก้กำชับ “อากาศคืออย่างนี้ น่าจะให้เด็กๆ วิ่งเล่นในสวนดอกไม้สักพัก คนนี้ไม่รู้จักรักอ่านหนังสือ คนนี้นักลับเป็นหนอนหนังสือ ขายน้อยแค่นี้ขลุกอยู่แต่ในห้อง อย่าอ่านหนังสือจนใจก็แล้วกัน!”

เพียงครู่หนึ่งคนรับใช้ก็พาเด็กที่ยี่ที่อ้วนท้วนมาถึง สองพี่น้องเล่นซ่อนหากันในสวนดอกไม้ โจโก้ไม่รีบร้อนจะไปเขียนรายงานแล้ว จึงนั่งลงบนก้อนหินสีดำซึ่งนั่งเป็นประจำ ยิ้มร่ามองดูลูกชายทั้งสองเล่นสนุก เขารักลูกมาก ตอนเขาเป็นเด็กบิดาบุญธรรมไม่เล่นหัวกับเขา ต่อมาเมื่อโตเป็นผู้ใหญ่ ลูกชายสามคนโชคร้ายเสียชีวิตติดๆ กัน ยังดีที่สองคนนี้รอดมาได้ แต่แม่ของพวกเขาทยอยป่วยตาย আহมานกับเด็กยี่จึงเป็นหลักแห่งชีวิตของเขา เขารักและห่วงใยลูกราวกับแก้วตาดวงใจ แม้เด็กยี่จะยังเล็กแต่กลับชอบเล่าเรียนศึกษา รู้จักโอนอ่อนผ่อนตาม ทำตัวเหมือนผู้ใหญ่ ส่วน আহมานวันๆ เอาแต่เล่นสนุก แต่ก็ฉลาดมีไหวพริบ รู้จักพลิกแพลง นับว่าเป็นเด็กที่หาได้ยาก

โจโก้นึกถึงเรื่องโรคลมชักของ আহมาน นับว่าน่าสนใจมาก วันหนึ่งเมื่อครึ่งปีก่อนโจโก้กำลังพบปะกับแขก โจโก้ญาติพี่น้องของเขาวิ่งโร่มาบอกว่า আহมานเป็นโรคลมชักล้มลงกับพื้น โจโก้นึกถึงสภาพการเสียชีวิตของลูกชายสามคนก่อนก็ตกใจแทบแย่ พอวิ่งไปดูพบว่า আহมานนั่งปลออดภัยอยู่ในห้อง หลังจากนั้นก็เกิดสภาพเช่นนี้ขึ้นอีกสองครั้ง โจโก้ก็สงสัย আহมานพูดด้วยสีหน้าน้อยเนื้อต่ำใจ

“ไม่รู้ว่เพราะอะไรอารองจึงไม่ชอบลูก ชอบพูดใส่ร้ายลูกต่อหน้าท่าน พ่อ”

หลังจากนั้นเมื่อใจจื่อมาฟ้องตนว่าอาหมานป่วยแล้ว อาหมานไม่ชอบเรียนหนังสือ อาหมานก่อเรื่องทีนอกบ้าน ใจโก้ก็จะแสร้งทำเป็นหูทวนลม แต่พอนานเข้าใช้วิธีนี้ไม่ได้ผลแล้ว อาหมานจึงใช้อุบายใหม่แกล้งทำเป็นป่วย เพื่อบีบให้ผู้เป็นอาไม่กล้าเปิดปาก ช่างเจ้าเล่ห์นัก! ใจโก้ค่อยๆ เข้าใจความเป็นมาทั้งหมด ไม่เพียงจะไม่ตำหนิอาหมาน กลับรู้สึกว่าการูกชายในวัยสิบสองขวบมีไหวพริบเฉลียวฉลาดผิดธรรมดา

ขณะนั้นเองจู่ๆ ตัวเลข ‘สิบสอง’ ได้ผุดขึ้นในสมองของใจโก้ เขาหวนนึกถึงตนเองเมื่ออายุสิบสองขวบ พอเขาลืมตามดูโลกก็ถูกอุ้มไปเป็นลูกบุญธรรมของชั้นที่ วัยเด็กของเขาจึงมีดมนไร้สีสัน จำได้ว่าเมื่อตนอายุสิบสอง ใจทั้งผู้เป็นบิดาบุญธรรมมีความชอบในการค้าชูอดีตฮองเต้ชั้นสูงบัลลังก็จึงเลื่อนขึ้นเป็นต้าฉางชิว¹ ทั้งยังได้บรรดาศักดิ์ถึงชั้นโหว นี่เป็นเกียรติยศและความอัปยศที่ไม่เคยมีมาก่อนของสกุลใจที่บอกว่าเกียรติยศเพราะบิดาบุญธรรมกำลังรุ่งโรจน์ เป็นที่โปรดปรานของอดีตฮองเต้หลายพระองค์จนกระทั่งถึงแก่กรรม ที่บอกว่าความอัปยศเป็นเพราะบรรดาศักดิ์ของบิดาบุญธรรมได้มาอย่างมีข้อครหา แม้ขณะนั้นตัวเขายังเด็ก แต่ก็ได้ยินเสียงร่ำลือไม่น้อย เป็นที่โจษจันกันว่าฮันจื่อตี้ถูกเหยียดจี้ผู้เป็นแม่ทัพผู้โหดงปลงพระชนม์ แต่บิดา กลับได้เลื่อนตำแหน่งและได้รับบรรดาศักดิ์หลังจากเหตุการณ์นี้...จึงมีคนเชื่อว่าเขาคือผู้สมรู้ร่วมคิดในการปลงพระชนม์ฮันจื่อตี้! เมื่อเป็นบุตรบุญธรรมของชั้นที่เช่นนี้ย่อมถูกผู้คนดูแคลน นับจากนั้นตัวเขา

¹ เป็นตำแหน่งที่ทำหน้าที่ถ่ายทอดราชโองการของฮองเต้ รวมทั้งดูแลงานในวังที่ประทับของฮองเฮา - ผู้เขียน

จึงเรียนรู้ที่จะอดทน อดทนต่อการอบรมของบิดา อดทนต่อสายตาเหยียดหยามของผู้คน อดทนต่อเสียงครหาของเพื่อนขุนนาง อดทนต่อความเจ็บปวดจากการสูญเสียภรรยาและลูก อดทนต่อเรื่องราวมากมาย...อดทนมาจนถึงทุกวันนี้ และยังคงอดทนต่อไปอีก

ใจโก้ตบหน้าผากตนเอง ตำหนิว่าตนไม่ควรคิดมากมายเช่นนี้ เตือนตนเองว่าเรื่องที่สำคัญที่สุดเฉพาะหน้านี้คือต้องรับมือกับเตาบุญให้ได้ เมื่อหันมามองดูลูกชาย ก็ชะงักทันที...เป็นเด็กนับว่าดี วันๆ ไม่มีทุกข์ไม่มีความกังวล...เอ๊ะ เกิดอะไรขึ้น เห็นชัดๆ ว่าเด็กสองคนเล่นซ่อนหากัน ทำไมจึงกลายเป็นสามคนไปแล้ว

เขายัยต้า แล้วพบว่านอกจากอาหมานกับเตี้ยแล้วยังเพิ่มเด็กชายวัยราวสิบขวบอีกคน สวมเสื้อผ้าสกปรก ใช้เชือกป่านผูกเอว กำลังเล่นกับลูกชายตน

“เด็กจรจัดมาจากไหน เข้ามาได้ยังไง” ใจโก้รีบลุกขึ้น

เด็กคนนั้นยังคงเล่นต่อไป ไม่ใส่ใจใจโก้แม้แต่น้อย

ใจโก้ไม่พอใจ เดินตรงไปคว้าคอเสื้อเด็กคนนั้น “ข้าถามเจ้า เข้ามาได้ยังไง”

“ปิ่นขำมกำแพง” เด็กคนนั้นก็ร้ายกาจ คว่าชายเสื้อของใจโก้มาเช็ดขี้มูก “ท่านจะโมโหไปทำไม ไม่ใช่เพิ่งเข้ามาแค่ครั้งสองครั้ง”

“ถุย!” ใจโก้ถ่มน้ำลายใส่ “บ้านเราเป็นคนระดับไหน จะยอมให้เด็กจรจัดอย่างเจ้าเข้ามาเล่นตามใจชอบงั้นหรือ ยังปิ่นขำมกำแพงเข้ามาด้วย พ่อแม่เจ้าไม่สั่งสอนหรือไง รีบไสหัวไป!”

คิดไม่ถึงว่ายังพูดไม่จบ อาหมานก็วิ่งมาหา “ท่านพ่ออย่าเพิ่งว่าเขา ตอนเข้าไปเล่นที่บ้านเขาก็ปิ่นกำแพงเข้าไปเหมือนกัน”

ยังต่อว่าลูกบ้านอื่น ลูกหลานครอบครัวชั้นที่เองก็ไม่ได้รับการอบรมที่ดี ทำให้ใจโก้โกรธจนหน้าแดง “อาหมาน เขาเป็นใครกันแน่”

“เขาชื่อชัวมอ (ไซ่เม่า) เราเล่นด้วยกันประจำ”

โจโก้ไม่รู้ตัวว่าชัวมอเป็นใคร แต่เห็นท่าทางสกปรกมอมแมม น่าจะเป็นเด็กในครอบครัวยากจน “ไปซะ! วันหน้าห้ามมาเล่นที่นี่อีก เด็กจรจัดที่ไหน ทำให้อาหามานของเรานิสัยเสีย ถ้าเจ้ากล้ามาอีก ข้าจะฟ้องพ่อแม่เจ้า ให้พวกเขาจัดการกับเจ้า”

เด็กคนนั้นทำหน้าทะเล้น “เก่งจริงก็ไปฟ้องพวกท่านเลย พ่อแม่ข้าอยู่ที่ซ่งหยง (เซียงหยาง)”

โจโก้ได้ยินก็รู้สึกงุนงง น่าแปลกที่เด็กลึบกว่าชัวมอครอบครัวอยู่ที่ซ่งหยง แต่มาเที่ยวเล่นที่ลกเอียง ยังไม่ทันถามเพิ่มเติมพ่อบ้านก็วิ่งหน้าตื่นมา “นายท่าน คนรับใช้บ้านได้ทำเดี๋ยวตัวชื่อหนง¹ มาถามหาคนอยู่ข้างนอกขอรับ”

“หาใครรี”

พ่อบ้านตอบ “พวกเขาบอกว่าหลานชายของได้ทำบ้านเขาออกมาเที่ยวเล่นเกิดพลาดสายตา วิ่งเข้ามาในจวนเราขอรับ”

ตายจริง! เจ้าหนูเป็นหลานชายของท่านเดี๋ยวอุ้น (จางเงิน) หรือนี้! โจโก้ตะลึงงัน จะผิดใจด้วยไม่ได้เด็ดขาด เขารีบตีสีหน้าอ่อนโยนทันที แล้วก้มลงปิดดินบนเสื้อผ้าเด็กคนนั้น “ทำไมคุณชายน้อยไม่บอกแต่แรก ข้ายังพูดเลยว่าสองวันนี้จะไปเยี่ยมได้ทำเดี๋ยว อย่างนี้เถอะ ข้าจะส่งเจ้ากลับจวนด้วยตัวข้าเอง ดีหรือไม่”

ชัวมอยังอายุน้อย ไม่เข้าใจว่าเพราะเหตุใดโจโก้จึงเปลี่ยนอย่างรวดเร็วเช่นนี้ “ไม่ดี! ไม่ดี! เจ้าต้องไปฟ้องลุงเขยข้าแน่ๆ วันหลังเขาจะไม่ให้ข้าออกมาเล่นอีก”

---

¹ เป็นตำแหน่งขุนนาง ทำหน้าที่ควบคุมภาษี เงินและเสบียง เก็บและเหล็ก รวมทั้งรายรับของราชสำนัก - ผู้เขียน

โจโกยิ้มร่าพลางลูบศีรษะเด็กน้อย “คุณชายชัว เข้าใจผิดแล้ว ข้าอยากพาเบ้งเต็ก (พี่อรองของโจโง) ไปด้วย ให้เขาได้เจอลุงเขยเจ้า อธิบายให้รู้เรื่อง วันหลังพวกเจ้าจะได้เล่นสนุกกันอีก ไม่จำเป็นต้อง ปีนกำแพงแล้ว” เด็กชายยิ้มไม่รู้ความคิดของเขา โจโกอยากอาศัย เรื่องนี้สร้างความสนิทสนมกับเตียวอุ้น จะได้ฉวยโอกาสขอคำชี้แนะ เรื่องเตาบุญ

“จริงหรือ” ชัวมอกกับอาหมานตีใจจนกระโดดโลดเต้น

โจโกมีมือหนึ่งจูงอาหมาน อีกมือดึงชัวมอก พุดจาอ่อนโยน แล้ว หันไปสั่งพ่อบ้าน “เตรียมรถม้า ไปที่บ้านใต้เท้าเตียวต้าซือหง

ขอคำชี้แนะที่จวนสกุลเตียว

“ใต้เท้าโจมาเยียมขอรับ”

“เอ๊ะ” เตียวอุ้นกำลังอ่านหนังสือ พอได้ยินที่คนรับใช้แจ้งก็ แปลกใจมาก “เจ้าพุดถึงใต้เท้าโจคนไหน”

“ท่านชื่อสี่เสี้ยวเว่ย โจโกขอรับ”

“หือ! อยู่ดีๆ เขามาทำไม”

“เรียนนายท่าน คุณชายหลานท่านไปเล่นที่จวนสกุลโจ ใต้เท้า โจพบเข้า เกรงว่าเด็กยังเล็กอาจมีอันตราย จึงพาคุณชายมาส่งด้วย ตนเองขอรับ”

“อ้อ” เตียวอุ้นขมวดคิ้ว เขารังเกียจพฤติกรรมของโจโกอย่างยิ่ง ไม่มีการไปมาหาสู่กันเป็นส่วนตัว แต่วันนี้จึงจอกเฒ่ามาส่งหลานชาย ที่จวนด้วยตัวเอง จะไม่น่าสงสัยหรือ เขาตั้งใจจะไม่พบ แต่เมื่อได้ตรอง ดู ครั้งนั้นที่ตัวเขามีโอกาสมาเป็นขุนนางในเมืองหลวงเพราะใจหึงบิดา

บุญธรรมของโจโก้สนับสนุนคนเก่งต่ออดีตฮ่องเต้ ไม่ว่าจะอย่างไรสกุลโจ้ก็มีบุญคุณต่อตน จึงไม่อาจทำให้โจ้โก้เสียหน้า คิดถึงตอนนี้จึงร้องส่งอย่างไม่เต็มใจนัก “เชิญ!”

ไม่นานนักโจ้โก้ก็เดินช้าๆ มาถึง เขาสวมหมวกทงเทียน¹ สวมชุดยาวสีดำ คาดเข็มขัดผ้ามีลวดลาย สวมรองเท้าผ้าปักลายเมฆ แต่งกายอย่างพิถีพิถัน ประสานมือค้อมคารวะจากจุดที่ไกลมาก “พี่ไปเซ็น (ชื่อรองของเตียวอ้วน)! ไม่พบกันนาน สบายดีหรือไม่”

“หลานชายชุกชน ต่อบกวนพี่จิวี่เกา (ชื่อรองของโจ้โก้) แล้ว... นิ่ง! นิ่ง!” เตียวอ้วนเห็นเขาทำท่าที่เหมือนสนิทสนม จำเป็นต้องรักษามารยาทในการต้อนรับแขก ทั้งคู่พูดทักทายกันเสียงดัง แต่พอนิ่งลงกลับไม่มีคำพูดที่แสดงถึงการมีความคิดตรงกัน โจ้โก้ถามเพียงว่า สุขภาพเตียวอ้วนเป็นอย่างไร ระยะเวลาไปดื่มสุราสังสรรค์กับใครหรือไม่ ลูกเมียสบายดีหรือไม่ ทำให้เตียวอ้วนกลางใจ ได้แต่ตอบไปตามเรื่อง หารู้ไม่ว่าโจ้โก้พกเรื่องในใจมากมายมาเยือน เขาตั้งใจว่าจะหาเรื่องพูดให้ยิ่งมากยิ่งดี แล้วพูดเรื่องโน้นเรื่องนี้คุ้ยศัพท์เพระ

“แต่ละคนมีสิ่งที่ตนเองชื่นชอบ บางคนชอบเขียนบทความ บางคนชอบล่าสัตว์ บางคนชอบเล่นปาลูกครีเส้แจกัน² บางคนชอบ

¹ หมวกทงเทียน (通天冠) เป็นหมวกทรงสูงแบบโบราณ สำหรับฮ่องเต้หรือขุนนางผู้ใหญ่สวมใส่ แบบที่เราเห็นขงเบ้งใส่ในรูปวาดหรือภาพยนตร์ - ผู้แปล

² การเล่นปาลูกครีเส้แจกันเป็นการละเล่นที่นิยมกันในหมู่บัณฑิตจีนในสมัยโบราณเมื่อมีการจัดเลี้ยง ในยุคซุนซิงจ้านกั๋วเมื่อเจ้าครองแคว้นเชิญแขกมางานเลี้ยง การเล่นปาลูกครีเส้แจกันถือเป็นพิธีการอย่างหนึ่ง สมัยนั้นผู้ชายที่เป็นผู้ใหญ่หากยิงเกาทัณฑ์ไม่เป็นจะถูกดูหมิ่น หากเจ้าภาพชวนให้ยิงเกาทัณฑ์แขกจะปฏิเสธไม่ได้ เมื่อกำลังว่าแขกยิงเกาทัณฑ์ไม่เป็นจริงๆ จึงใช้การเล่นปาลูกครีเส้แจกันแทน นานเข้าจึงกลายเป็นการละเล่นที่นิยมในงานเลี้ยง - ผู้เขียน

เตะลูกหนัง อย่างข้าทำอะไรไม่เป็น ได้แต่นอนหลับ...พีไปเซ็น ท่าน
ขึ้นขอบอะไร”

เดียวอุ้นพูดเหน็บแนมว่า “ไม่มีอะไร ข้าเป็นคนทำงานราชการ
รัดตัว พอว่างบ้างก็อ่านหนังสือหรือเขียนบทความ พอฆ่าเวลาไป
ได้”

“มีความสามารถพิเศษย่อมเป็นเรื่องดี ข้ามีวาสนาได้อ่านบท
กวีและบทความของพีไปเซ็น นำตื่นตาตื่นใจอย่างยิ่ง! ชั่วชีวิตข้าคง
เทียบไม่ติด...แต่มีคำกล่าวที่ว่าอาหารรสเลิศไม่อาจเทียบภาชนะ
สวยงาม บทความดีก็ต้องใช้ถ้อยคำสละสลวย...พูดถึงลายสือศิลป์
เวลานี้ต้องยกให้เหลียงหู เขียนตัวอักษรได้งามมาก ได้ยินว่าใกล้เคียง
กับหลี่ซือ ล้วนดูเป็นแบบแผนเช่นเดียวกับคำว่า ‘รับโองการจาก
สวรรค์ รุ่งเรืองชั่ววันจันทร์’ บนตราแผ่นดิน แต่ถ้าเอ่ยถึงลายมือหวัด
ก็ต้องเป็นลายพระหัตถ์ของเสี่ยวจางฮ่องเต้ ใครบ้างที่จะไม่รู้จักชื่อ
จางเฉา”

“ใช่...” เดียวอุ้นยิ่งฟังก็ยิ่งงุนงง หรือว่ากลางวันแสบๆ เขามา
หาข้าเพื่อคุยเล่นแก้เหงากระนั้นหรือ “ลายมือข้าต่อให้ฝึกอีกแปดสิบปี
ก็เกรงว่าไม่อาจเทียบกับเหลียงเหมิงหวง ส่วนบทความข้าเองคิดว่าก็ยัง
พอใช้ได้”

“ได้เรื่องแล้ว!” โจอโก้นึกดีใจ แต่ไม่แสดงออกทางสีหน้า ทำ
เสมือนพูดเรื่อยเปื่อยว่า “พูดถึงบทความ ข้ากลับชื่นชมบทความของ
ท่านเงินไท่ฟู”

“พีจิวี่เกาสายตาเฉียบแหลม! ท่านอำมาตย์เงินมีจิตใจสูงส่ง
สำนวนเฉียบคม โดดเด่นที่ความเที่ยงตรงเด็ดเดี่ยว...นี่แหละงานเขียน
ย่อมเป็นไปตามคน”

“ถูกต้อง! กรณีต่อต้านชั้นที่ครั้งนั้น ฎีกาที่เขาเขียนถวายขึ้น

ไปเพื่อปกป้องหล่อกับพวกยอดเยี่ยมมาก ข้ายังจำได้หลายประโยค ‘แผ่นดินต่ำฮั่นกว้างใหญ่ไพศาล ควรชี้แจงเหตุผลอย่างรอบคอบ เพื่อให้ฝ่าพระบาททรงเข้าพระทัย การกำจัดมารกำราบคนชั่ว เป็นการใช้คุณธรรม พวกเกล้ากระหม่อมเหล่าเสนาบดีวิตกกังวลยิ่งนัก ไม่บังอาจกินเบี้ยหวัดแต่เอาตัวรอด นั่งดูแพ้ชนะ เหมือนบิดเบือนบันทึก ทำให้ศิระสะแยกออกจากร่าง ออกไปทางประตูพิเศษ น่าคับแค้นใจ’ ฮ่า ฮ่า ฮ่า...ไม่ก็ประโยคนั้นคนทั่วไปยอมไม่กล้าเขียน” โจโก๋ยิ้ม

“ไม่ผิดแม้แต่คำเดียว! พี่จิวี่เกาความจำดีมาก”

“ชมเกินไปแล้ว...ข้าคิดว่าในประโยคเหล่านี้ที่เยี่ยมที่สุดคือข้อความว่า ‘การกำจัดมารกำราบคนชั่ว’”

“เอ๊ะ” เดียวอุ้นเหมือนจะรู้จุดประสงค์ในการมาของเขาอย่าง
วางๆ

“นับจากที่เสียงจี้ถูกประหาร พวกชั้นที่เป็นที่โปรดปรานยิ่ง
ขึ้นทุกวัน เทียบววางอำนาจในราชสำนัก รับสินบนจากหัวเมือง ปิดบัง
พระเนตรพระกรรณ ชัดขวางคนดี ทำร้ายขุนนางตงฉิน กดขี่ราษฎร
เรียกชั้นที่พวกนี้ว่า ‘มารร้าย’ ไม่เหมาะสมรี”

เดียวอุ้นจ้องมองโจโก๋ รวากับไม่เคยรู้จักคนที่อยู่เบื้องหน้าผู้
คนที่พิ้วพันอยู่กับองสุและเทาเจียดอย่างสนิทชิดเชื้อ ทำไมวันนี้จึงพูด
ดำชั้นที่เล่า หรือว่าจะเปลี่ยนใจพลิกกลับมารับใช้ฮ่องเต้องค์ใหม่...คง
ไม่หรอก ตัวโจโก๋เองได้รับการเลี้ยงดูจากชั้นที่ที่เขาได้เป็นชื่อสี่เสี้ยวเว่ย
ก็อาศัยองสุแอบช่วยเหลือ หลายปีมานี้ไม่รู้ว่าเขาให้ผลประโยชน์แก่
ชั้นที่มากเท่าไร จะเปลี่ยนข้างในเวลาชั่วข้ามคืนได้รี เมื่อเดียวอุ้น
คิดถึงตรงนี้ก็ยิ้มแล้วว่า “เหตุใดพี่จิวี่เกาจึงสนทนาเรื่องใหญ่ของบ้าน
เมืองกับคนโง่มออย่างข้า ข้าเป็นแค่คนเรื่อยเปื่อย ยุ่งเฉพาะงานของ
ตัวเองเท่านั้น”

“ฮ่าฮ่า...” ใจโก้หัวเราะ “พี่โป้เซ็น ท่านเป็นคนที่คมในฝัก ไม่เผยความเก่งกาจออกมา! เวลานี้ท่านแม่ทัพใหญ่กับเงินไท่ฟู่กุมอำนาจราชสำนักอยู่ในมือ กล้าใช้คนสนิทอย่างหลี่อิงและตู้มี เป็นอำมาตย์ชั้นผู้ใหญ่ ดูท่าคงเตรียมจะลงมือกำจัดพวกชั้นที่แล้ว ท่านจะ 모르เรื่องเสียหรือ”

ดูเหมือนเตียวอู่จะเข้าใจแล้ว “เจ้าเล่ห์จริง นี่แหละแมวราตรี ไม่มีเรื่องย่อมนับบุกเข้าบ้าน คงเห็นว่าชั้นที่กำลังจะเจอเคราะห์กรรม จึงวิ่งโฉบมาที่นี่ หวังอาศัยเราเพื่อไปสวามิภักดิ์กับเตาบู!” เตียวอู่แค้นใจจนอยากเตะคนตีสองหน้าผู้นี้ออกไปจากบ้าน แต่ยังคงพูดอย่างรอมชอมว่า “ข้าก็แค่คนโหดเขลา หาใช่คนพิเศษที่ได้ทำใจต้องการพบหรือก”

ใจโก้ฟังออกแล้วว่าเขาต้องการบายเบี่ยง จึงบอกว่า “พี่โป้เซ็น ยกย่องเกินไปแล้ว! ข้าก็แค่ต้องการแบ่งเบาภาระของฝ่าพระบาทเท่านั้น”

“จันรี ได้ทำใจอุตสาห์มีน้ำใจเช่นนี้” น้ำเสียงเตียวอู่แฝงด้วยการเย้ยหยัน

“พี่โป้เซ็นล้อเล่นแล้ว”

“มิกล้า” เตียวอู่พูดอย่างเย็นชา ใจโก้เห็นท่าทางที่เหมือนผลัดไส้ไส้สงของเขา ไม่รู้จะทำอย่างไร เขาก็มองเห็นคัมภีร์ ‘หลุนอวี่’ บนชั้นวางหนังสือ แล้วอุกคิดถึงคำพูดของขงจื้อที่ว่า ‘วิญญูชนย่อมนียึดถือคุณธรรม’ แล้วเกิดความคิดขึ้นทันที จึงคุกเข่าลงประสานมือคารวะเตียวอู่

“ทำอะไรนี่...”

“พี่โป้เซ็น ผู้น้อยขอให้ท่านช่วยชี้ทางสว่างด้วย”

“นี่...ลุกขึ้นเถอะ เป็นขุนนางร่วมราชสำนัก ข้ารับการคารวะ

เช่นนี้ไม่ได้หรอก” เติ๋วอุ้นรีบยื่นมือออกไปประคอง

“ข้าไม่ขอปิดบัง! ที่ผ่านมาข้าพัวพันกับพวกชั้นที่ แต่ที่จริงไม่ใช่ความตั้งใจจริงของข้า พุดให้ถึงที่สุดก็แค่อยากรักษาตำแหน่งเอาไว้ ไม่เสียที่ที่บิดาบุญธรรมเลี้ยงดูมา เหลืออนาคตที่ดีสำหรับลูกหลาน ในตระกูล นับตั้งแต่เข้าสู่วังราชการ ใครๆ ก็ว่าข้าเป็นลูกหลานชั้นที่ตัวร้าย มองข้าด้วยสายตาเย็นชา ยี่สิบกว่าปีมานี้เหมือนยืนอยู่บนแผ่นน้ำแข็งบางเฉียบ แม้ว่าจะต้องคอยประจบสอพลอแต่ก็ไม่เคยทำเรื่องที่เป็นภัยร้ายแรง ข้าเองอยากทำงานอย่างสงบและซื่อตรง แต่...แต่ในสภาพเช่นนั้นจะทำได้ พี่ไปเซ็นรอบรู้คัมภีร์โบราณ ลองนึกดู ที่คัมภีร์ ‘จยง’ สลหายอย่างยี่ดยาวก็คือคำว่า ‘จนปัญญา’ มิใช่หรือ พี่ไปเซ็น ถ้าจะไม่เห็นแก่อะไร ก็ขอให้เห็นแก่บรรพชน ช่วยชี้ทางสว่างให้ข้าด้วยเถอะ...”

เติ๋วอุ้นเริ่มหวั่นไหวแล้ว เขานึกในใจ “คนผู้นี้ถูกยกให้เป็นลูกชั้นที่ตั้งแต่เล็ก ถูกคนดูถูกมาค่อนชีวิต เพราะความหวาดระแวง จึงฝึกตัวเองจนเป็นคนเจ้าเล่ห์ ลองขังใจดูก็อดสงสัยไม่ได้ เดิมข้าก็แค่ลูกหลานตระกูลยากจน เป็นบัณฑิตต่ำต้อย ถ้าไม่ใช่เพราะใจแห่งบิดาบุญธรรมเขาสนับสนุน วันนี้ข้าจะได้ตำแหน่งสูงถึงชั้นขุนนางใหญ่ของราชสำนักหรือ” เขาคุ่นคิดแล้วความรู้สึกนานัปการปะทุขึ้น จากนั้นพยักหน้าแล้วบอกว่า “เจ้าทำเช่นนี้ไป...เจ้าเองก็มีความสามารถ แค่อุปสรรคเพียงเล็กน้อย เอะเถอะ! ขอให้พี่จิวเกาลองคิดทบทวนดู นับจากราชวงศ์เราสถาปนาขึ้น พวกชั้นที่แทรกแซงอำนาจ แต่เคยคิดชิงอำนาจบ้านเมืองหรือไม่”

“ไม่”

“แล้วเหล่าพระญาติมีความคิดเช่นนี้หรือไม่”

“นี่” โจโก้กัดฟัน “ข้าคิดว่าในอดีตมีอองมั่ง¹ โกลั้ๆ นี้มีเตา เอง
เจียม และเหลียง”

“ดี! แล้วการแทรกแซงอำนาจกับชิงอำนาจ อะไรร้ายแรงกว่า”

“ชิงอำนาจถือว่าเป็นกฎ!”

“ที่เจ้าพูดก็ชัดเจนแล้วไม่ใช่หรือ พวกชั้นที่ไม่อาจชิงบัลลังก์...ลอง
คิดดูอีก เมื่อกี้ที่เอ่ยถึงเตาเหียน (เต้าเหียน) เองจิด (ตั้งจ้อ) เจียมเสียน
(เหียนเสียน) และเหลียงจี้ ล้วนแต่ถูกพวกชั้นที่โค่นลง ในหมู่พวกเขา
นอกจากเหลียงจี้ที่วางอำนาจบาตรใหญ่และเหี้ยมโหดแล้ว คนที่เหลือ
ชั่วร้ายมีความผิดอย่างมหันต์หรือไม่”

“นี่...ท่านมีความเห็นอย่างไร”

“ไม่แน่ว่าพวกเขาต้องเป็นคนชั่ว แต่ลูกหลานวางอำนาจ ลูก
ศิษย์อาศัยอิทธิพล ย่อมเลี้ยงได้ยากที่ฝ่าพระบาทจะไม่ทรงระแวง ส่วน
พวกชั้นที่อยู่ใกล้ชิดฮ่องเต้ เปรียบเหมือนเห็บหมัดบนพระวรกาย คอย
เปิดทูลยุแหยง ฉวยโอกาสที่กำจัดพระญาติได้ลาภยศ แต่ใครเล่าจะ
สามารถจับเห็บหมัดออกจากฝ่าพระบาทโดยตรงได้ ดังนั้นการจะ
กำจัดพวกชั้นที่ ไม่ใช่เรื่องที่จะทำได้ในชั่วข้ามคืน คงต้องว่าไปตาม
เรื่อง จัดการไปตามคดีที่เกิดขึ้น ไม่มีวิธีที่จะสังหารให้สิ้นซากได้”

“อืม” ดวงตาโจโก้เป็นประกาย

“น้ำใสยอมใสบลา...” เตียวอุ้นครุ่นคิดแล้วว่า “ยังไม่ต้องพูดถึง
ขณะนี้กำลังขุน! อยากจะให้เลิกทำได้รี บรรดาแม่ทัพที่เป็นพระญาติ

---

¹ อองมั่ง (王莽) 43 ปีก่อน ค.ศ.-ค.ศ. 43 พระญาติของหวังไทเฮาในปลายสมัย
ฮั่นตะวันตก เป็นมหาเสนาบดีที่มีอำนาจและบารมีสูงในราชสำนัก ได้รับการชู
จากเหล่าขุนนางในราชสำนักให้ขึ้นครองราชย์แทนฮ่องเต้ฝั่งตั้งซึ่งประชวรสิ้น
พระชนม์ ตั้งเป็นราชวงศ์ซินแทนที่ฮั่นตะวันตก อยู่ในราชบัลลังก์ได้ 15 ปี ก็ถูก
โค่นลง ตายในการสู้รบเมื่อเมืองเตียงฮันถูกตีแตก - ผู้แปล

ฝ่ายสองเฮา ใครบ้างที่มีอำนาจโดยไม่ได้รับความช่วยเหลือจากชั้นที่
ชั้นที่กับพระญาติเป็นหนึ่งเดียวกัน แต่นานเข้าพอสถานการณ์พลิกผัน
ก็กลายเป็นศัตรูกันเท่านั้นเอง!”

โจโก้ฟังคำพูดเหล่านี้แล้วเหมือนเพิ่งตื่นจากฝัน เขาพยักหน้า
หงึกๆ แล้วว่า “ความเห็นสูงส่ง! ไม่ต้องพูดอื่นไกล ครั้งนี้ที่เตาบุญกุม
สถานการณ์ไว้ได้ที่จริงอาศัยความช่วยเหลือของอองฮู พูดอย่างไม่
น่าฟังก็เหมือนเชือดลาหลังจากไม่แบ่งเสรีจ”

“ถูกต้อง! ดั่งนั้นที่เขาเลือกใช้คนของฝ่ายที่ต่อต้านชั้นที่ ก็แค่
เพื่อหน้าตาของตัวเองเท่านั้น หากพิจารณาให้ถ่องแท้คนเหล่านี้หา
ใช้คนสนิทของเตาบุญไม่ แม้แต่เงินฟานไท่ฟู่คนปัจจุบันซึ่งสนับสนุน
เขาตลอดมาก็ไม่ใช่ คนพวกนี้แค่อาศัยอิทธิพลของเตาบุญมาเล่นงาน
พวกชั้นที่ ขณะที่กำลังที่แท้จริงของเตาบุญไม่ได้ใหญ่โตอะไร”

“ถ้าเช่นนั้น เตาบุญก็ไม่อาจโค่นชั้นที่ได้ ไช้หรือไม?”

“ก็พูดยาก สรรพสิ่งไม่มีกฎเกณฑ์ที่แน่นอน ถ้าเขาสามารถ
ทำการได้ละเอียดรอบคอบทุกเรื่อง ยอมขอร้องให้เงินไท่ฟู่ช่วย อาศัย
อิทธิพลของฝ่ายที่ต่อต้านชั้นที่และความไม่รู้ประสาของฮองเต๋นน้อย
ย่อมมีความหวังที่จะชนะ อาจะกรองน้ำซุ่นได้ชั่วคราว แต่ว่าคน
อย่างเตาบุญแข็งแกร่งเกินไป มุ่งหวังผลงานและประโยชน์เฉพาะหน้า...
เข้าไม่ได้มองในแง่ดี!” เตียวอู๋นยิ้มหยัน

“ตามความเห็นของท่าน ถ้าจะทำเรื่องนี้ให้สำเร็จ ที่สำคัญที่สุด
คืออะไร”

“แม้งานด้านบุญจะสำคัญ แต่เตรียมกำลังทหารสำคัญยิ่งกว่า”

“เตรียมกำลังทหารรี”

“ถูกต้อง! อำนาจบัญชาทัพเหนือห้าค่ายเป็นตัวชี้ขาด!” พอ
คำพูดนี้ออกจากปากไปเตียวอู๋นก็รู้สึกตัวว่าพลังปากไป ไม่ควรพูด

เรื่องนี้! ถ้าใจโก้ร่วมมือกับของฐเอาชนะตระกูลเตาและฝ่ายที่ต่อต้าน
ชั้นที่ เขามีกลายเป็นคนโหดไปตลอดกาลหรือ

ใจโก้เห็นสีหน้าเตียวอุ้นเปลี่ยนไปก็รู้ว่าเขาหวาดวิตก จึงบอก
ว่า “พี่ไปเซ็นไม่ต้องระวาง เวลานี้ข้าต้องการหลบภัยพิบัติเท่านั้น
ไม่บังอาจหวังเรื่องอื่น”

“หวังว่าพี่วิ้เกาจะปากกับใจตรงกัน” เตียวอุ้นถอนหายใจ “ที่
ควรพูดซ้ำก็พูดแล้ว ที่ไม่ควรพูดซ้ำก็ผลออกแล้ว เจ้าดูแลตัวเองเถอะ”

ระหว่างทางกลับบ้านอาหมานกอดคอบิดาพูดคุ้ยไม่หยุดปาก
บอกว่าซัวมอเลี้ยงพ่อไ่ตัวใหญ่ ชื่อ ‘แม่ทัพเซอจี้’ ต่อสู้เก่ง ไ่ชนของ
คุณชายทุกจวนในเมืองหลวงไม่มีตัวไหนเอาชนะมันได้

ใจโก้เพียงแต่เฝ้ามองลูกชายหัวเราะ ไม่พูดอะไร ในสมองของ
เขายังคงทบทวนคำพูดเตียวอุ้นเมื่อครู่...อำนาจบัญชาทัพเหนือห้าค่าย
เป็นตัวชี้ขาด! ถ้าหากตระกูลเตาเล่นงาน กลยุทธ์รับมือที่ดีที่สุดของ
พวกชั้นที่คือข่มขู่ให้ฮ่องเต้มีพระบัญชา เมื่อเป็นเช่นนี้อำนาจทางการ
ทหารจึงสำคัญมาก และกองทัพที่สำคัญที่สุดของลกเอี้ยงก็คือทัพเหนือ
ห้าค่าย ได้แก่ค่ายถุนฉีเสี่ยวเว่ย ค่ายเยว่ฉีเสี่ยวเว่ย ค่ายบู๊ปึงเสี่ยวเว่ย
ค่ายฉางสูยเสี่ยวเว่ย และค่ายเซอเชิงเสี่ยวเว่ย ทั้งห้าค่ายมีหน้าที่ป้องกัน
เมืองหลวง กล่าวได้ว่าผู้ใดยึดกุมค่ายเหล่านี้ก็เท่ากับกุมอำนาจสามพัน
ในเมืองลกเอี้ยง เวลานี้เตาเสี่ยวหลานชายของเตาบูมีตำแหน่งเป็น
บู๊ปึงเสี่ยวเว่ย (ผู้บัญชาการทหารราบ) คนสนิทของเขาฝังซู่เป็นถุนฉี
เสี่ยวเว่ย สองค่ายยอมด้านทานสามค่ายไม่ได้ ถ้าพวกชั้นที่ข่มขู่ฮ่องเต้
ให้มีราชโองการออกมา เกรงว่าสองค่ายในมือเขาก็อาจจะพึ่งไม่ได้

“อาหมาน ฟังพ่อพูด อีกไม่กี่วันอาจมีเรื่องบางอย่างเกิดขึ้น
ในเมืองหลวง เจ้าอยู่แต่ในบ้าน อย่าออกมาเที่ยวเล่น อาจมีอันตราย
เข้าใจไหม” ใจโก้ตบศีรษะลูกชายเบาๆ “ฮ่าฮ่า...วันนี้เจ้าช่วยพ่อได้

มากเขี้ยวละ”

อาหมานกะพริบตาที่กลมโต เขาไม่เข้าใจว่าตัวเองได้ช่วยอะไร บิดา

เหตุการณ์สะท้อนขวัญกลางดึก

อาหมานไม่ใส่ใจว่าบิดากำลังวุ่นเรื่องอะไร ในความรู้สึกของเขา การที่ไม่ให้ตนเองออกไปเล่นข้างนอกเป็นเรื่องที่น่าปวดหัวที่สุดลกเอียงที่เต็มไปด้วยสีสนับเป็นเมืองที่ดีมาก ถนนหนทางกว้างขวางที่ตลาดจีนและตลาดหมา ผู้คนพลุกพล่าน ยังมีกลุ่มเพื่อนเล่นของขั้วมอที่คดลูกคี่อยู่ด้วยกันทั้งวัน...การไม่อนุญาตให้ออกไปนั้นช่างโหดร้ายยิ่งนัก! อาหมานอุดอู้ในบ้านครึ่งเดือน รู้สึกอึดอัด ซึ้นไม่ออกไปคงมีเขางอกขึ้นบนศีรษะแน่

คืนวันนี้อาหมานนอนพลิกไปมาบนเตียง จากนั้นจึงเขย่าตัวน้องชายซึ่งนอนหลับอยู่ข้างๆ “เด็กยี้ เราออกไปเล่นกันเถอะ”

เด็กยี้ไม่เหมือนอาหมาน เป็นเด็กขี้ข่อๆ พอได้ยินพี่ชายพูดเช่นนั้นก็สั่นศีรษะ “ไม่ได้หรอก ดึกดื่นอย่างนี้แอบเปิดประตูบ้าน ไม่ใช่เรื่องที่ได้กอย่างเราจะทำ”

อาหมานตบศีรษะน้องชายเต็มแรง “หน้าโง่เอ๊ย แอบออกไปจะออกทางประตูได้ยังไง ข้างห้องครัวด้านหลังมีฟืนกองใหญ่ ปีนขึ้นไปก็ปีนข้ามกำแพงได้แล้ว”

“อ้อ ที่แท้พี่กับขั้วมอเข้าออกทางนั้น” เด็กยี้เข้าใจทันที

“ไปหรือไม่ไป”

“ไม่ไป” เด็กยี้แบ่ปาก “ไปต้องบอก กลับต้องแจ้ง จึงจะถูก”

อาหมานเห็นน้องชายยกหลักการมาพูดกับตน รู้สึกทั้งนำโมโห และนำขำ “เจ้าไม่ไป จันเข้าไปเอง”

“อย่า!” เด็กยี่ดิ่งพี่ชายไว้ แล้วพูดคำพูดแปลกๆ ออกมา “วิญญาณ ชนย่อมไม่ออกนอกเคหสถานยามค่ำคืน”

อาหมานยิ้ม “หลักการบ้าบออะไร หนังสือเล่มไหนมีคำพูดนี้”

เด็กยี่เกาศีระชะแกรกๆ แล้วว่า “ขงจื้อโมโหมากที่เห็นใจจื่อวันนอน กลางวัน จึงบอกว่า ‘ไม้ผูกเกินกว่าจะแกะสลักได้’ ที่ใจจื่อวันนอนกลางวัน คิดว่ากลางคืนคงออกไปเที่ยว ท่านขงจื้อจึงตำหนิเขา”

อาหมานหัวเราะก๊าก “เจ้าอุตส่าห์คิดออกมาได้... ข้าต้องรีบ ไปแล้ว” พูดจบก็ลุกขึ้นใส่เสื้อผ้า

“พี่จะไปไหน”

“อุ๋มเจ้า ‘แม่ทัพเพียวฉี’ ของเรา ไปสู้กับเจ้า ‘แม่ทัพเซอจี้’ ของ ชัวมอ!”

“แม่ทัพปะทะแม่ทัพ ไม่เลวแฮะ” เด็กยี่หวา “แต่ชัวมอเขาไม่ หลับนอนหรือไง”

“ใครจะเชื่อฟังอย่างเจ้า วันๆ นอกจากอ่านหนังสือกึนนอน” ขณะที่พูดอาหมานก็สวมเสื้อผ้าเสร็จแล้ว “เข้าไปละ...ห้ามบอกท่านพ่อ เสียวนะ”

“แน่นอน ขงจื้อกล่าวว่า ‘คนเราต้องรักษาสัจจะ’ พี่วางใจเถอะ”

“ใครจะทอ ‘หลุนอวี’ กับเจ้า รีบนอนซะ เจ้านอนหนังสือ”

อาหมานค่อยๆ คลำทางออกไปจากห้อง กลางดึกเจียบสังัด ตะเกียงในทุกห้องดับแล้ว ยังดีที่มีแสงจันทร์สลัว เขาจึงวิ่งย่องไปที่ เล้าไก่ เวลานั้นไก่อนอนหลับแล้ว นอนนิ่งอยู่บนกองหญ้าแห้ง ดูราว กับลูกกลมขนไก่ขนาดใหญ่ อาหมานคลำหาไก่อ ‘แม่ทัพเพียวฉี’ ของ ตน แล้วอุ๋มไว้แนบอก

ไก่ตัวนั้นตกใจตื่น ทั้งร้องทั้งดิ้นในอ้อมกอดเขา อาหมานกลัวว่า คนในบ้านจะตกใจตื่น จึงใช้ชายเสื้อห่อไก่ไว้อย่างมิดชิด ยังบีบคอมัน เพื่อไม่ให้ส่งเสียงร้อง “แม่ทัพเพ็ญฉือยาคือ ข้าจะพาเจ้าไปพบเพื่อน ข้า เราจะกลับก่อนฟ้าสว่าง ไม่ให้เจ้าพลาดการชันหรงอกน่า” อาจเป็น เพราะอาหมานคลุกคลีกับมันทั้งวัน พอไก่ได้ยินที่เขาพูดก็เลิกอาละวาด ชุกตัวอยู่ในอ้อมแขนเขาอย่างว่าง่าย อาหมานเห็นมันสงบแล้ว จึงรีบ ปีนขึ้นไปบนกองฟืน ค่อยๆ ปีนข้ามกำแพงออกไป

เมืองลกเอี้ยงยามราตรีช่างเงียบสงัดยิ่ง ไม่รู้วาระถล่มและผู้คนที่ พลุกพล่านในเวลากลางวันหลบไปที่ไหนแล้ว นี่เป็นครั้งแรกที่อาหมาน ออกจากบ้านเองกลางดึก ชั่วพริบตาราวกับเข้าสู่อีกโลกหนึ่งที่เงียบ เชียบและเย็นสบาย ราวกับมีเรื่องแปลกใหม่ไม่รู้จบรอให้เขาไปค้นหา เขาก้าวเดินไป กระโดดโลดเต้นแล้ววิ่งไปบนถนนใหญ่ที่โล่งกว้าง พอไก่ ในอ้อมอกขยับไปมา เหมือนหัวใจที่เปี่ยมด้วยความร่าเริงของเขา

อาหมานวิ่งไปพักหนึ่ง จู่ๆ ก็ชะงัก ดึกอย่างนี้จะเรียกขั้วมออก มาได้อย่างไร พอนึกสนุกก็ปีนกำแพงออกมา เวลานี้พอนึกทบทวนดู รู้สึกว่าความคิดของตนช่างโง่เขลา เขาชะลอฝีเท้าลง ครุ่นคิดว่าควร จะทำอย่างไรดี

ขณะนั้นเองก็เกิดแสงไฟสว่างจ้าขึ้นทางทิศเหนือ ในคำคืนที่มี ดมมืดถึงกับส่องสว่างครึ่งท้องฟ้า ต้องใช้คบไฟที่ดวงกัน! ตามมาด้วย เสียงตะโกนดังสับสน เสียงนั้นดังแว่วมาเป็นพักๆ แม้จะอยู่ห่างมาก แต่ยังได้ยินรางๆ หรือเกิดใจปลันในเมื่อ ใต้พระบาทโอรสสวรรค์ จะเกิดเรื่องทำงานนี้ได้อย่างไร อาหมานตกใจกลัว กลางดึกที่น่ากลัว เช่นนี้เป็นใครเล่าที่กำลังสร้างความปั่นป่วน เด็กอย่างไรก็ยังเป็นเด็ก อาหมานเลิกคิดเรื่องชนไก่แล้ว เขาอุ้มไก่วิ่งตัวสั้นกลับบ้าน

เขาวิ่งผ่านถนนหลายสาย เห็นประตูบ้านแล้ว ทันใดนั้นมีเงาดำ

ฟุ้งพรวดออกมาจากมุมกำแพง আহমানยังไม่ทันตั้งสติก็ถูกมือขนาดใหญ่ปิดปากไว้ আহমানตกใจแทบแย่ รู้สึกเหมือนเลือดในกายหยุดไหลแล้ว เขาเบิ่งตากว่างมองดูคนแปลกหน้าผู้นี้ มือสั้นระริก ไก่หลุดจากมือลงไปบนพื้น มันกระโดดเหิงๆ แล้ววิ่งหนีไปไกล

“อย่าร้อง!” ชายคนนั้นบอก “น้องชาย ข้าไม่ใช่คนร้าย พวกชั้นที่ก่อความวุ่นวาย ส่งคนไล่สังหารข้า เจ้าพอจะหาที่ให้ข้าหลบชั่วคราวได้หรือไม่”

আহমানตั้งสติ อาศัยแสงจันทร์เห็นชายคนนั้นสวมหมวกหนังชุดยาวมีรอยเลือดไม่น้อย กระบี่ในมือเปล่งรังสีสีเขียว เขาหายใจหอบขณะพูด สีหน้าแสดงอาการหวาดผวา ขณะนี้เสียงโห่ร้องดังใกล้เข้ามาทุกที ชายคนนั้นถอนหายใจแล้วว่า “จะเป็นหรือตายก็ช่าง! ดูท่าวันนี้ข้าคงไม่พ้นภัย จะให้คนอื่นพลอยลำบากไปโย” พูดจบก็ปล่อย আহমান แล้วยกกระบี่ขึ้นจะเชือดคอตัวเอง

“อย่า!” รู่ๆ ความรู้สึกรักความเป็นธรรมก็ผุดขึ้นในใจ আহমান “ตามข้ามาเร็ว!” พูดจบ আহমানนำทางชายผู้นั้นมายังกำแพงด้านตะวันตกของบริเวณหลังบ้านตน เขาเป็นเด็กซุกซน ปีนเข้าออกจากที่นี่เป็นประจำ มีช่องอิฐใหญ่บนกำแพงให้ปีนขึ้นไปได้ ทั้งคู่จึงปีนเข้าไปในบ้านได้อย่างไม่เหน็ดเหนื่อย ยืนพิงกองฟืนไม่กล้าส่งเสียง ผ่านไปครู่หนึ่งก็ได้ยินเสียงผู้คนที่ทัก เสียงแกร๊กๆ ของเสื่อกระาะและเสียงเกือกม้าดังแว่วมาจากนอกกำแพง “ตามไป! อย่าให้คนของสำนักไท่เสวที่เหลืองหนีไปได้!” เสียงดังสับสนอยู่ครู่หนึ่งจึงค่อยๆ สงบลง

আহমানโล่งอก แล้วจึงสังเกตเห็นว่าคนที่ซ่อนอยู่กับตนอายุราวยี่สิบ หน้าผากกว้าง ดวงตาฉายแววเศร้ารันทด

“เจ้าเป็นคนร้ายหนีคดีหรือ” আহমানจ้องเขาไม่วางตา
“ไม่ใช่!”

“งั้นเจ้าเป็นใคร ชื่ออะไร”

ชายคนนั้นลังเลเล็กน้อย เขาใช้มือยันกระบี่แล้วพูดตอบเสียงเบา “ข้าชื่อโฮหยอง (เหอหยง)”

“ท่านพอเคยเอ่ยถึงเจ้า เจ้าเป็นนักศึกษาในสำนักไท่เสว โฮโป๊จิว มีชื่อเสียงไม่เบา!”

โฮหยองยิ้มเจื่อนๆ “ชื่อเสียงจะมีประโยชน์อะไร บัดนี้ข้าเป็นคนที่มีคดีติดตัว”

“เกิดอะไรขึ้นหรือ บอกข้าได้หรือไม่”

“พวกชั้นที่คุมตัวฝ่าพระบาทกับไท่เฮาไว้ แอบอ้างราชโองการ ให้ประหารแม่ทัพใหญ่เตาบุ ระดมกำลังทหารทัพเหนือทั้งห้าค่ายแล้ว เงินไท่ฟู่ นำพวกเรานักศึกษาสำนักไท่เสวแปดสิบกว่าคนบุกเข้าวัง หมายถึงช่วยฮ่องเต้ คาดไม่ถึงว่าจะถูกไอ้โจรชั่วของฮุนนำกำลังทหารมา ฆ่าฟัน” โฮหยองเล่าไปแล้วกลืนน้ำตาไว้ไม่อยู่ “ทั้งหมดแปดสิบกว่าคน...ตายหมด! ตายหมดแล้ว! เหลือข้าเพียงคนเดียว...ท่านอำมาตย์อายุกว่าเจ็ดสิบ ถูกพวกชั้นที่ทุบตีจนตาย...”

อาหมานไม่ค่อยเข้าใจที่เขาเล่า แต่เมื่อเห็นชายชาติสูงเจ็ดเชียว กำลังหลั่งน้ำตาจึงพลอยเศร้าไปด้วย “อย่าร้องไห้! ตอนที่แม่ข้าตาย ข้ายังไม่ร้องไห้เลย พอเวลานานเข้าก็จะผ่านไปแล้ว พ่อข้าบอกว่าคุณต้องมองไปข้างหน้าไม่ว่าจะเกิดเรื่องอะไรขึ้น”

ดูเหมือนคำพูดไม่กี่คำของอาหมานจะปลอบใจโฮหยองได้ เขา ปาดน้ำตาแล้วว่า “คงมีสักวันที่ข้าต้องแก้แค้น ข้าจะสังหารโจรชั้นนี้ให้หมดสิ้น” พูดจบก็ป็นขึ้นไปบนกองฟืน

“เดี๋ยวก่อน! เจ้าจะไปไหน”

“ข้าต้องรีบหนีออกไปจากเมืองลกเอียง”

“ตามตัวเจ้ามีแต่รอยเลือด เป็นที่สะอูดตาแน่ รอดเดี๋ยว...” พูด

จบอาหมานก็วิ่งเข้าไปในโรงเก็บฟืน

โฮหยของชะงัก เขาร้อนใจจนสับสนไปหมด ยังรอบคอบผู้เด็กไม่ได้ ชั่วประเดี๋ยวอาหมานก็หอบเสื้อผ้าเก่าขาดของคนงานออกมา “รีบเปลี่ยนชะ”

สวมเสื้อผ้าแบบชาวบ้านหลบหนี เป็นวิธีที่ดีที่จะไม่ทำให้เป็นที่สนใจ โฮหยของจึงรีบถอดชุดเปื้อนเลือดออก แล้วเปลี่ยนใส่เสื้อผ้าเก่าขาดอย่างฉับไว

“ถอดหมวกออกด้วย!”

“วิญญาณจนถึงตายก็ไม่อาจถอดหมวก ถอดไม่ได้หรอก”

“เจ้าเหมือนกับน้องชายข้า เป็นหนอนหนึ่งสีเหมือนกัน” อาหมานหัวเราะ “เจ้าพูดไม่ขาดปากว่าจะแก้แค้นให้เพื่อนเจ้า แต่ถ้าแม้แต่ชีวิตก็รักษาไว้ไม่ได้ ยังจะแก้แค้นให้ใครได้”

โฮหยของถอนหายใจ “เฮ้อ... ข้าถือดีว่าตัวเองสูงส่ง คิดไม่ถึงว่าเมื่อเผชิญอันตราย ยังผู้เด็กอย่างเจ้าไม่ได้” พูดจบก็ถอดหมวกออก “ตายจริง!” ถึงตอนนี้อาหมานจึงนึกคิดขึ้นได้ว่า ‘แม่ทัพเพียวฉี’ ของข้าหายไปแล้ว เขาโอดครวญว่า “โธ่ ‘แม่ทัพเพียวฉี’ ของข้า... ข้าจะเอาอะไรไปสู้กับ ‘แม่ทัพเซอจี้’... ฮือ ฮือ...”

โฮหยของงุนงง เมื่อก็ได้กคนนี้ทั้งชี้แนะทั้งปลอบโยนตนเอง แต่ตอนนี้กลับร้องไห้แง ถึงตอนนี้จู่ๆ ก็มีทั้ง ‘แม่ทัพเพียวฉี’ กับ ‘แม่ทัพเซอจี้’ ทำไมเด็กคนนี้จึงร้องไห้เพราะแม่ทัพสองท่านนี้

“เป็นเพราะเจ้า! เป็นเพราะเจ้า! ไก่ชนของข้าเลยหายไป” อาหมานทูปไหลโฮหยของ “‘แม่ทัพเพียวฉี’ ของข้าเป็นไก่ชนที่ไม่เคยแพ้ใครเสียแหละ”

โฮหยของจึงเข้าใจ “ไม่เป็นไรหรอก นี่ให้เจ้า” เขาปลดกระบี่ออกจากเอว เอาใส่มืออาหมาน

อาหมานชักกระบี่ออกมา กระบี่เล่มนี้ตีด้วยสัมฤทธิ์ คมกริบ
เปล่งรังสีสีเขียวราวกับแสงจันทร์ บิดากับอามีกระบี่คู่กายหลายเล่ม
แต่ไม่มีเล่มใดสวดยเท่ากระบี่เล่มนี้ ต้องมีราคาสูงลิ่วแน่ อาหมานหยุด
ร้องให้ แล้วว่า “เจ้าไม่มีกระบี่ติดตัว จะดีหรือ”

“เวลานี้ข้าแต่งตัวอย่างคนระดับล่าง หากมีกระบี่ติดตัวจะเป็นที่
สนใจ ขอมอบกระบี่วิเศษให้ผู้กล้า วันนี้เจ้าช่วยชีวิตข้า ขอมอบกระบี่
เล่มนี้ให้เจ้า” โสหยของพุดจบกก็ป็นขึ้นไปบนกำแพงแล้วเขาหันมาถาม
ว่า “ท่านผู้มีพระคุณ ข้าเสียมารยาทแล้ว ไม่ได้ถามชื่อแซ่ของเจ้า”

“ข้าชื่อโจโจ (เฉาเซา)”

“บ้านเจ้าใหญ่โตโอโง่ง น่าจะเป็นบ้านขุนนาง บอกได้ไหมว่า
บิดาเจ้ามีตำแหน่งอะไร”

อาหมานหัวเราะ “พ่อข้าเป็นชื่อสี่เสี้ยวเว่ย”

“โจโก้!” โสหยของราวกับถูกของแหลมทิ่มแทง เขาตะลึงอยู่ครู่
หนึ่ง แล้วนั่งคร่อมบนกำแพง แหงนหน้าหัวเราะว่า “เจ้าเป็นลูกชาย
ของโจโก้กันหรือ ฮ่าฮ่า...เจ้ากลับเป็นลูกชายโจโก้! ฮ่าฮ่า...ลิขิตสวรรค์!
ลิขิตสวรรค์โดยแท้...” พุดจบเขาก็ขยับตัว แล้วหายลับไปในความมืด
แห่งราตรีกาล

แกะดำของตระกูล

เหตุการณ์พลิกผันอย่างพลิกฟ้าคว่ำแผ่นดินในช่วงข้ามคืน ทำให้
เตาบูแม่ทัพใหญ่ผู้กุมอำนาจทั้งในและนอกราชสำนักถูกบีบให้
ปลิดชีพตนเองเพราะการก่อรัฐประหารของพวกเขาชั้นที่ บรรดาคนสนิท
และพรรคพวกของเขาถูกสังหารจนสิ้น เหล่าขุนนางเชื้อสัดย์ที่ได้รับการ

เลื่อนชั้นเป็นพิเศษจากเขาก็ทยอยกันเข้าคุก เพิ่งหลุดออกจากข้อหา ฝายต่อต้านชนชั้นที่ก็มาถูกจับขังอีก เงินพานมหาเสนาบดีตำแหน่งไท่ฟู อายุกว่าเจ็ดสิบ ถูกพวกชนที่ทุบตีจนเสียชีวิต ศพของเหล่านักศึกษา สำนักไท่เสวและทหารราของครักษ์กงสูงเป็นภูเขาในวังหลวง เลือดสดๆ คุงสายธารย้อมจนพื้นดินแดงฉาน

โจฉือญาติพี่น้องของโจโก๋ มีตำแหน่งเป็นรองแม่ทัพค่ายฉางสูย ได้ร่วมในปฏิบัติการครั้งนี้ กว่าจะสังหารพวกของเตาบูและเงินพาน ที่เหลือจนสิ้นซากก็เป็นยามบ่ายของวันที่สองแล้ว โจฉือช่วงชิงเวลาว่างมาเยี่ยมพี่ชายที่จวน

พอเข้ามาในจวนก็เห็นอาหมานนั่งคุกเข่าตัวตรงอยู่กลางลาน บ้าน การที่เจ้าหนูนี้ซุกซนก่อเรื่องจนถูกลงโทษ เป็นเรื่องธรรมดาไปแล้ว

“เจ้าก่อเรื่องอะไร”

“เมื่อคืนหลานหนีออกไปเล่นข้างนอกกลางดึก” อาหมานยึดศีรษะขนาดเล็กขึ้น

“เจ้าแก่นักนะ เมื่อคืนมีการสู้รบวุ่นวาย ใจกล้าจริง” โจฉือลูบศีรษะหลานชาย “ว่าไง อูบายของเจ้าไปไหนซะแล้ว แกล้งซักเป็นลมบ้าหมูกับบิดาเจ้าอีกสิ”

“ใช้บ่อย ไม่ได้ผลแล้ว” อาหมานบ่นปาก

โจฉือยิ้ม แล้วก้มลงบอกว่า “ลูกขึ้นเถอะ! วันนี้บ้านเรามีเรื่องน่ายินดี ละเว่นกฏบ้านให้เจ้า ไปเล่นเถอะ!”

“ห้ามยกโทษให้เขา!” โจโก๋คลุมเสื่อठीอกกระบี่เล่มหนึ่งออกมา พุดเสียงกร้าว “ปกติเอาแต่ใจตัวเองจนเสียนิสัยย กถ้าทำไมว่าเรื่องอะไร! เมื่อคืนถ้าถูกทหารทำให้บาดเจ็บ ข้ายอมผิดต่อแม่ของอาหมานที่ตายไป”

“ท่านพี่ไม่ต้องโมโห พอเตาบูตาย เราพี่น้องก็จะโชคดีแล้ว”

“สังหารพรรคพวกของเตาบุญที่เหลือหมดแล้วหรือ”

“สมควรตายหรือไม่สมควรตายล้วนถูกสังหารแล้ว ในजनสกุลเตาไม่เหลือแม้แต่สุนัขหรือไก่ ไทเฮาก็ถูกกักบริเวณไว้แล้ว เวลานี้ทุกอย่างขึ้นกับอองฮูกับเทาเจียด เมื่อวานข้าพาทหารไปที่जनซื้ออุปโภคเหากองเห็นข้าก็ตกใจจนแข่งขาอ่อน ข้าบอกว่า ‘ท่านผู้เฒ่าเป็นคนดี เรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับท่าน รบกวนให้ท่านเขียนคำกล่าวโทษเตาบุญกับเงินฟาน’ ตาเฒ่าถือพู่กัน มือสั่นระริก” ใจฉ้อเล้าแล้วหัวเราะ “รอให้เสร็จเรื่อง เขาบอกว่าข้ามีความชอบในการปราบกบฏ จะเลื่อนตำแหน่งข้าขึ้นหนึ่ง ข้าจะได้เป็นผู้บัญชาการค่ายฉางสูยแล้ว”

“เจ้าโชคดีจริง ได้ทั้งแสดงบารมีได้ทั้งเลื่อนยศ” ใจโก่พูดด้วยความอิจฉา

“ท่านพี่ไม่ต้องร้อนใจ ท่านเสนอแผนในยามวิกฤต อองฮูย่อมต้องตอบแทนพี่แน่”

“ไม่รู้จักความเสร้ายามตาย ย่อมไม่รู้จักความรื่นรมย์ยามมีชีวิต” ใจโก่ถอนหายใจ “ทำไมคนอย่างเงินไท่ฟูต้องเป็นปรปักษ์กับชั้นนี้ด้วย ใช้ชีวิตของตัวเองดีๆ จะพบจุดจบเช่นนี้รึ เราคงจะถูกผู้คนก่นด่าอีกแน่”

“ทุกวันนี้ผู้ใดถูกก่นด่าผู้นั้นจึงจะอยู่เป็นสุข” ใจฉ้อเห็นพี่ชายดูเศร้าจึงยิ้มแล้วว่า “ท่านพี่จะคิดมากไปใย เรื่องต่อสู้กันจนตายไปข้างหนึ่งมีราชวงศ์ไหนบ้างที่เกิดขึ้นน้อย พี่ก็คอยเลื่อนตำแหน่งสูงและมีอำนาจมากขึ้น วันหน้าอาหามาณกับน้องยังต้องอาศัยท่านพี่จึงจะประสบความสำเร็จ”

“หึ! หัวังให้เดรัจฉานน้อยตัวนี้ประสบความสำเร็จรึ รอให้ดวงอาทิตย์ขึ้นทางทิศตะวันตกก่อนเถอะ!” ใจโก่นึกถึงเรื่องอาหามาณอีก “ดูสิ บ้านเมืองวุ่นวายทหารเพนฟานไปทั่ว กลับหนีออกไปเล่นข้าง

นอก ยังเก็บกระบี่เล่มหนึ่งกลับมา อันตรายจริง! นึกแล้วซ้ำยังไม่หายกลัว” พุดพลางยื่นกระบี่ให้โจฉ้อ

โจฉ้อเหลือบมองแวบเดียวก็ตกใจ “นี่ นี่มัน...กระบี่ชิงกั้ง!”

“เจ้ารู้จักมันหรือ”

“เป็นกระบี่คู่กายของโฮหยง...ครั้งนั้นโฮหยงช่วยเพื่อนชื่ออวี๋เหว่ยเถาแก้แค้นแทนบิดา สังหารโจรด้วยกระบี่เล่มนี้ เมื่อคืนกระบี่เล่มนี้ยังสังหารคนไปหลายชีวิต!”

“อะไรนะ” โจโก่ตกใจจนหน้าซีด “เป็นกระบี่ของโฮไปฉิว...”

มีเหยื่อซีมออกจากหน้าฉากโจฉ้อแล้ว “เมื่อคืน...ตามล่านักศึกษาสำนักไท่เสว โฮหยงเป็นคนเดียวที่หนีรอดไปได้ มีชาวบ้านให้ข่าวว่าเขาปลอมตัวหนีออกไปจากเมืองลกเอียงแล้ว...”

ชั่วพริบตาบรรยากาศที่น่าสะพรึงกลัวได้ครอบงำสองพี่น้องคู่นี้แล้ว โจโก่คิดว่าคือเสียอาหมาน “เจ้าได้กระบี่เล่มนี้มาจากไหนกันแน่”

“ลูก...ลูกเก็บได้นอกบ้านเมื่อคืน”

“โกหก!” โจฉ้อตวาด “อยู่ดีๆ จะเก็บกระบี่ชั้นเยี่ยมมาได้ง่ายๆ ริทำไมซ้ำถึงเก็บไม่ได้เล่า”

“เพราะท่านอาไม่เจอ ข้าเจอพอดีก็เลยเก็บมา”

“มุสา! พุดความจริงมา!” โจโก่เงื้อฝ่ามือขึ้นสูง

บิดาและอารองจ้องอาหมานตาเขม็ง จนเขารู้สึกหวาดผวาไม่อาจปิดบังต่อไป จึงคุกเข่าอยู่ที่นั่นเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นเมื่อคืน คิดไม่ถึงว่ายังไม่ทันเล่าจบก็ถูกบิดาตบหน้าดังเพ็ยะ

แม้ว่าอาหมานจะชุกชอนชอบก่อเรื่อง แต่นับแต่เกิดจนถึงเดี๋ยวนี้ยังไม่เคยถูกตีเลย เขาน้ำตาคลอ มือกุมไบหน้า ตัวสั่นราวกับไบไม้กลางสายลม ไม่เข้าใจว่าทำไมจึงเป็นเช่นนั้น

“เดรัจฉานน้อย! เพราะเจ้าคนเดียวเกือบทำให้ทั้งบ้านต้องตาย!”

โจโก้ยังไม่หายโมโห เจ้ามือขึ้นตั่งท่าจะตีอีก

“พอเถอะ! พอเถอะ!” โจ้ตั้งมือพี่ชายไว้ “เด็กยังเด็ก จะเข้าใจเรื่องพวกนี้ได้ยังไง”

“ข้าไม่ผิด!” ไม่รู้ว่าอาหมานเอาความกล้ามาจากไหน เขาตะโกนไล่บิดา “โฮไปฉิวไม่ใช่คนแล้ว! น้องพูดเสมอว่า ‘ถ้าไม่กล้ารักษาคุณธรรม ย่อมชี้ขาด’ ทำไมข้าจะช่วยเขาไม่ได้ พวกชั้นที่สังหารสหายของเขาจนหมดสิ้น ตั่งแปดสิบกว่าคน ข้ายังทุบตีคนแก่อายุเจ็ดสิบกว่าจนตายคามือ พวกนั้นแหละเป็นคนชั่ว”

แล้วอาหมานพบว่าจากที่เขาตะโกนอย่างบ้าคลั่ง แววดตาของบิดาได้เปลี่ยนไป ไม่ใช่แววดตาที่อ่อนโยนอีกแล้ว และไม่โกรธแค้น แต่เป็นแววดตาในแบบที่สิ้นหวัง เวทนาและเหมือนกำลังมองดูตัวประหลาด! เมื่อถูกแววดตาเช่นนี้จ้องมอง ยิ่งทรมานและทุกขใจยิ่งกว่าถูกตีเสียอีก

“เออละ เออละ เจ้ามันเก่ง” โจโก้พูดซ้ำๆ “ให้คนพวกนั้นฆ่าชั้นที่ บีบคั้นจนทุกคนในบ้านเราตายหมด เจ้าคงสนใจ ต้องโทษที่ข้าอบรมไม่ดี ตามใจเจ้าตลอดมา...เจ้าอย่าอยู่ให้ข้ารำคาญตาเลย กลับไปบ้านเดิม ไปพ่อกันเลย! กลับไปแล้วให้อาเจ็ดอบรมสั่งสอนเจ้าให้ดี อย่ามาเมืองหลวงอีกตลอดไป!” พูดจบก็ไม่มองลูกชายอีก หากแต่เดินผละไปด้วยความขุ่นเคือง

“อารอง! พ่อข้าไม่ต้องการข้าแล้ว! ท่านอาช่วยขอร้องแทนหลานด้วย!” อาหมานเพิ่งตระหนักถึงความร้ายแรงของปัญหา เขากอดขาโจ้ไว้แน่น

โจ้ตั้งมั่นศีรษะ ตั้งมืออาหมานออก เอากระบี่ชิงกัณฑ์ใส่อ้อมอกเขา พลังพูดว่า “เสียร้ายยังไม่กินลูกตัวเอง ทำไมพ่อเจ้าจะไม่ต้องการเจ้าแล้ว เขาโกรธที่เจ้าไม่สำนึกผิด เจ้ากลับไปบ้านเดิมตั้งใจเรียนหนังสือกับอาเจ็ด อย่าก่อเรื่องเดือดร้อนอีก พ่อเจ้าย่อมเรียกเจ้า

กลับมา เด็กโง่เอ๊ย คุณแลตัวเองด้วย”

อาหมานมองตามหลังอาซึ่งไกลออกไป เขาไม่เข้าใจจริงๆ ว่า
บิดากับอาเป็นอะไรไป เขาทำผิดตรงไหน